

ЛЮТИЙ

ISSN 0132-4462

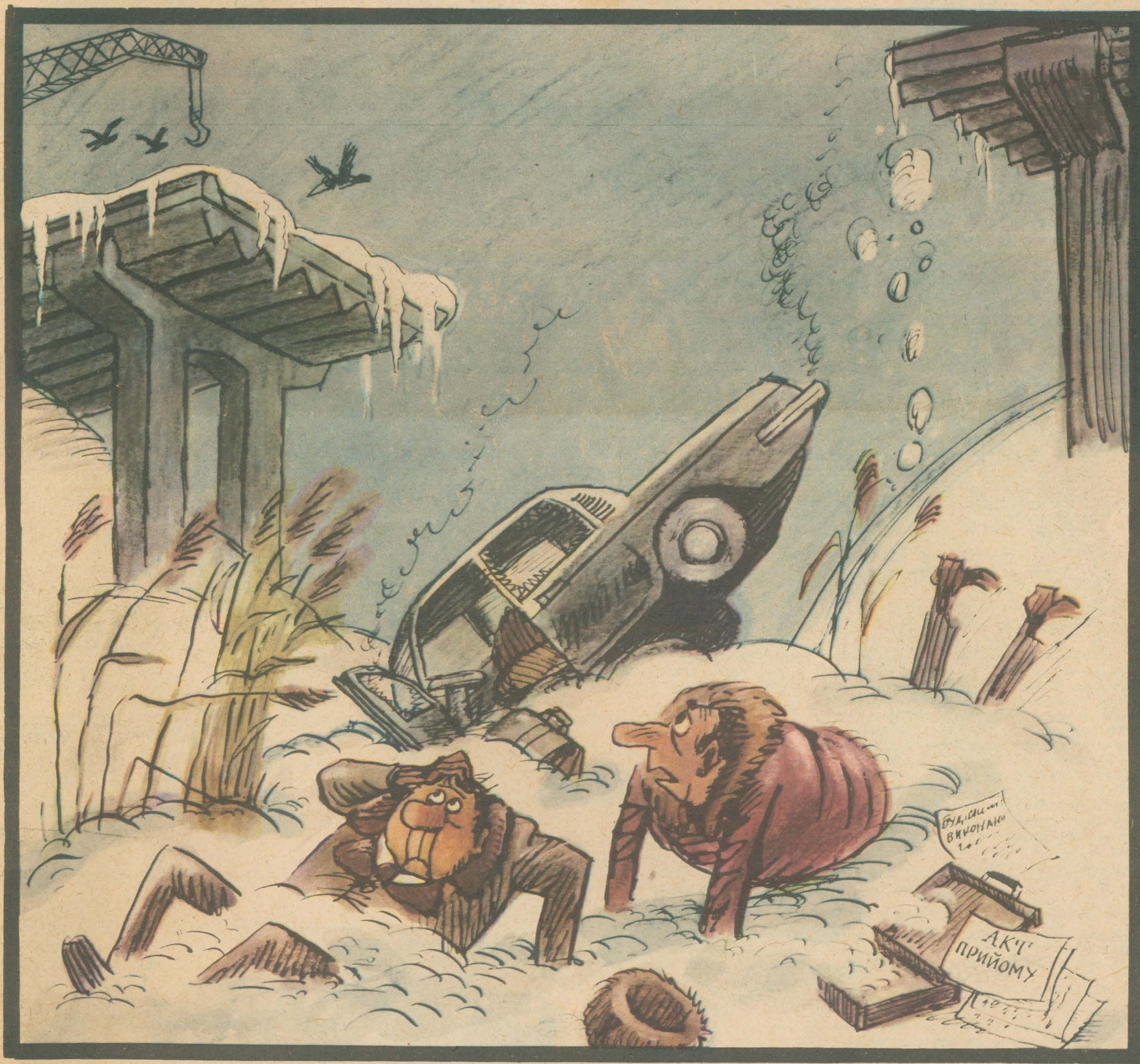
1985

№3

ПЕРШЕ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Як же так!! Ми ж наприкінці року підписали акт про те, що міст готовий!..

— Полюбуйтеся, як широко розкинулася наша будова!
— А хто ж її так розкидав!!

ТЕЛЕГРАФНЕ ПЕРЦЯ ТАП АГЕНТСТВО

УВАГА — АВАНСОМ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Дбають про своїх клієнтів працівники Сумського райвузла зв'язку: аби заклопотані власники радіо не забували вчасно вносити плату, їм усім без винятку надсилають ввічливі нагадування.

Одержав таке нагадування і М. І. Жидченко з радгоспу «Біловоди». Правда, будинок його не радіофіковано (хоч Жидченко більше шести років домагається цієї самої радіофікації), але дбайливі зв'язківці не забувають про нього і намагаються компенсувати відсутність радіоточки хоча б нагадуванням про оплату за користування нею.

КОМІСІЮ — ДО ВЕСНИ!

КРИВИЙ РІГ. Власкор ТАП повідомляє з будинку № 37 по вул. Маршала Василевського:

Оперативно відреагував Жовтневий райви-

конком міста на скаргу мешканців цього будинку про холодне в їхніх квартирах. Третього грудня 1984 року повноважна комісія виконкому відвідала оселі скаржників, і цього ж дня в будинку значно потеплішало. Четвертого грудня голова райвиконкому тов. В. Волошин повідомив редакції «Перця» про повний ажур з опаленням. А вже п'ятого грудня у квартирах знову стало холодно.

У зв'язку з цим мешканці будинку висловили бажання, щоб представники виконкому відвідували їх щодня аж до початку весни.

ОПЕРАЦІЯ «ВІДРО»

КИРОВОГРАДСЬКА область (від власкора ТАП). Дружинники райцентру Бобринця одержали сигнал про те, що доярки та фуражири місцевого колгоспу ім. ХХ з'їзду КПРС вчора повертаються додому з повними відрами.

На зловмисників влаштували засідку. Операція по їх затриманню пройшла успішно. Яким же було здивування дружинників, коли у відрах замість очікуваного молока виявилася... вода!

— Справа у тому, — охоче пояснили затримані, — що ми живемо у споруджених колгоспом будинках, де зовсім немає води. От і доводиться тягати її аж із ферми.

ДОБРЕ СКАЗАНО

● Бездіяльна людина ніколи не може мати втіхи від повного щастя, обличчя нероби завжди буде позначено невдоволенням і апатією.

Г. ГЕЙНЕ.

● Немає гіршої муки, як нічого не робити.

О. ГЕРЦЕН.

● Бездіяльність життя — це передчасна старість.

И. В. ГЕТЕ.

● Нема нічого нестерпнішого, ніж бездіяльність.

Ч. ДАРВІН.

● Я дивлюся на бездіяльність як на своєрідне самогубство.

Ф. ЧЕСТЕРФІЛД.

Вельми оригінально діяв останнім часом Жадівський сільський Будинок культури: у його репертуарному плані переважали вечори... тиші. Працівники цього культосвітнього закладу в робочий час займалися особистими справами, а ентузіастів, котрі пробували прорватися туди з власними магніфонами та музичними інструментами, рішуче

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

випроводжували за поріг.

Про все це розповідалося в листі, який Перець попросив перевірити Черняхівський райвідділ культури.

Як повідомив його завідувачий С. Гарбарчук,

викладені у листі факти підтвердились. За допущені недоліки в роботі на директора Будинку культури О. Д. Гошко накладено дисциплінарне стягнення, а художнього керівника О. В. Немерченко за бездіяльність з роботи звільнено. Вживається заходів до того, щоб сільська молодь проводила своє дозвілля культурно, корисно і весело.

У штурмі професійних висот наочність — дуже корисна річ. Скажімо, у популярній серед працівників радгоспу-комбінату «Вуглегірський» «Учбовій книзі свинарки» є досить виразний малюнок. На ньому дві симпатичні свинки зображені в динаміці. Одна мчить уперед на легковому автомобілі, інша повзе у тому ж напрямку на черепаші. Тут же пояснюється, звідкіля така страшна різниця у темпах. Вся справа, виявляється, в годівлі. Швидкісний льосі давали збалансовані за всіма компонентами харчі і особливо — дрібно змелене зерно. Ось вона й набирала з неймовірною швидкістю вагу, сягнувши за якихось шість місяців аж ста кілограмів. Ті ж подружку годували абияк і постійно підсовували грубо подрібнене зерно. А в підсумку, щоб набрати тієї ж ваги, їй знадобилося повних одинадцять місяців і півтонни фуражу.

Тим, хто вивчає популярну книгу, до глибини душі шкода ображеної незбалансованою годівлею льохи.

— Ну, хай з мікро- та макродобавками інколи тугувато, — розсудливо кажуть вони, порівнюючи власне виробництво з учбовими тезами. — Але чому зерно не змолоти як слід? Хіба ж це проблема?

Однак, перш ніж розібратися з цією проблемою, не завадить відзначити, що радгосп-комбінат «Вуглегірський», де утримується понад сто тисяч свиней і котрий працює на суперсучасному устаткуванні, аж ніяк не вдовольняється черепащачими темпами. Навпаки — серед подібних підприємств він займає в республіці провідне місце і цілком заслужено занесений на Дошку пошани ВДНГ СРСР.

І нині колектив радгоспу працює не гірше, ніж у попередні роки. Не гірше, але...

— Дайте нам зерно з крупністю помелу менше міліметра, і ми відкинемо давні уявлення про інтенсивну відгодівлю! — кажуть радгоспні тваринники, показуючи на виразний малюнок у згаданій «Учбовій книзі свинарки».

Свої заклики вони адресують сусідньому підприємству — Вуглегірському експериментальному комбикормовому заводі, позаяк саме він забезпечує кормами радгоспних свинок. Тут на жорнах мелють зерно і забезпечують збалансованість. І змолоти його дрібніше — для заводу загалом не така вже й проблема. Як мовиться, аби бажання.

Та якраз бажання у директора заводу Ю. І. Колісниченка немає. А все тому, що радгосп-комбінат належить Мінсільгоспу республіки, а завод — Мінзаготівель. І погляди на дану проблему у цих шановних відомств теж поки що збалансовані не дуже. Хоча, за ідеєю, у наш час агропромислового єднання між

ними начебто й не повинно бути грубого антагонізму. Тим паче у такій виробничій упряжці, як радгосп і завод, які, висловлюючись лірично, самою долею створені один для одного. Адже саме з розрахунку на обслуговування тваринницького гіганта й побудували поруч той завод. І на вивісці уточнили, що це не сякий-такий рядовий заводик, а експериментальний, з імпортом обладнання. Мовляв, тут буде забезпечено будь-який творчий пошук, аби лиш технологія швидкісного вирощування свиней діяла, як годинник.

І тут саме час зазначити, що у своєму відомстві завод теж не пасе задніх. І рік тому став переможцем Всесоюзного соціалістичного змагання.

Та все ж, не применшуючи заслуг заводчан-експериментаторів, зауважимо, що успіхи їхні дещо однопланові. Вони просто «женуть» вал, дають тонни. Скриплять від натуги жорна, виконуючи з кожним роком дедалі більший план, хоча проектна потужність давно і цілком перекинута.

— Гвалт! — криком потерпілих відгукуються на це в радгосп-комбінаті. — Що ж ви робите, дорогі партнери по районному та обласному агропромислових об'єднаннях?! Це ж, якщо розібратися, оптове оковамилювання! А де ж якість? Не компрометуйте високого звання «експериментального»!

Така нервова реакція цілком зрозуміла. Ось і недавно спеціалісти Південного відділення Всесоюзної сільгоспакадемії, зробивши аналіз корму, сумно констатували, що за збалансованістю компонентів і помелом він таки далеченький від рівня сучасних вимог.

Та найсумніше те, що через якість заводчанам взагалі немає сенсу мучитися. У затверджені на світанку промислового тваринництва параметри вони

уповні вкладаються. І якщо ці параметри дуже відрізняються від тих, котрі потрібні радгоспу-комбінату сьогодні, то таке вже відомче життя. Своя якість ближча до тіла...

Звісно, в епоху агропромислової інтеграції вважатися ретроградом не дуже популярно. Та і партнерство по РАПО, і аж ніяк не випадкове сусідство з радгоспом, і, врешті-решт, злочасне слово «експериментальний» до чогось зобов'язують. Ось і вдаються до певної дипломатії комбикормівці. На всіх рівнях, аж до міністерського, вони, хоч і кволо, та все ж погоджуються з тим, що якість треба піти назустріч радгоспові у цьому важливому питанні. І скрушно похитують головами, демонструючи, як це непросто зробити.

Що й казати, проблеми, хоча й не такі вже страшні, існують. Комбикормовий завод з устаткуванням швейцарської фірми «Бюллер» за своєю технологією має продукувати своїми жорнами крупний пташиний помел. Але ж свинки поки що не літають, та й шлунки у них влаштовані зовсім інакше. Їм давай харчі ніжні, навіть, сказати б, з відтинком ресторанної вишуканості. Лише тоді вони віддячать швидкісними приростами.

Отож, щоб піти назустріч радгоспові, треба поставити дрібнодирчасті сита і, до того ж, жорнами крутити не так шпарко. Тобто — пожертвувати в ім'я якості кількістю, трохи поступитися продуктивністю, котра якраз і приносить комбикормівцям лаври та премії. Словом, щоб льоха мчала уперед з автомобільною швидкістю, заводові слід перейти на, певною мірою, черепашачу.

— Парадокс, але вигідний, — аналітично доводить слухниці такої перебування директор радгоспу-комбінату В. В. Кафтанов. — При дрібному поме-

лі нам знадобиться на 12 тисяч тонн комбикорму на рік менше! А в республіці таких тваринницьких гігантів, як наш, п'ятеро, і всі вони обслуговуються «Бюллерами» пташиного ухилу. Якщо вони перестануть літати у відриві від наших потреб, а в ім'я агропромислової інтеграції (як і мусить бути) поставлять потрібні сита, — можна зекономити аж 60 тисяч тонн комбикорму. Причому ці 60 тисяч заводи, безумовно ж, занесуть до свого активу. Отже, і улюблений свій вал практично компенсують...

А взяти проблему піджарювання ячменю — операції винятково потрібної для все того ж швидкісного вирощування свинопоголів'я. Постав широковідомий агрегат СБ-1,5, і її розв'язано. І будуть у цьому ячмені білки перетворюватися на сахариди, сприяючи збереженню і росту свинок у найвідповідальніший період їхнього існування, коли їх саме відлучають від материнської соски...

Та не бавляться поросята ні сахаридами, ані харчем ніжного помелу. Хоча іще десять років тому Донецький обласвиконком своїм рішенням зобов'язав завод вжити необхідних заходів. І стає зрозумілою істинна позиція комбикормівців у ставленні до якості — в державному розумінні цього слова. Адже навіть там, де їм не треба ламати свою зручну технологію, вони не запалюються підвищеною трудовою активністю, щоб хоч чимось допомогти радгоспові. На інших «Бюллерах», до речі, уже збудовані складські місткості, котрі ой як потрібні для своєчасного дослідження кормів на токсичність, а тут уже який рік лише милуються давно готовим проектом. Не виявляють на заводі прагнення впорядкувати поставки трав'яного борошна, вітамінів, мікро- і макродобавок...

Компенсуючи інертність партнера по РАПО, радгосп за власною ініціативою розсилає у всі усюди гінців на пошуки лізину, кобальту, цинку, щоб додати ресторанної вишуканості у приготуванні кормів. І лише коли гінці прибувають із цукром — а цей продукт, виявляється, теж потрібен свинкам, — заводчани враз виходять із стану службового оціпеніння. І тоді представники радгоспу шикуються біля жорна у своєрідний ланцюг пильності, щоб хоч якось остудити гарячий інтерес заводчан до солодкої добавки.

Та вберегтися вдається не завжди. Був випадок, коли за одним рипом на заводі поцупили півтори тонни цукру — майже місячний раціон усього поголів'я.

От і спробуй забезпечити льоху усім, чим належить, — льоху, котра — за ідеєю — мусить мчати дорогою інтенсифікації на швидкісному авто.

А. НАУМОВ.

Донецька область.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Дуже неприємна звістка! Суміжники вчасно відправили устаткування!
— Терміново подумайте об'єктивну причину зриву плану!..

ЗИМИ - НЕ БУДЕ, АБО ЗВІТ З ГИЧКОЮ

Чого тільки не роблять з людиною теперішні примхи погоди! Декого нашттовхують на такі сміливі гіпотези, які навіть не кожному академікові сняться. Наприклад, Віктор Дмитрович Глазун вирішив, що цього року взагалі не буде... зими.

Воно, звичайно, якби Віктор Дмитрович був директором котрогось із чорноморських пляжів, тоді б така гіпотеза не викликала ніякісінької тривоги, а навпаки — тільки захоплення. Особливо у тих, хто не встиг поніжитися на пляжному пісочку у червні — липні або кому адміністрація перенесла відпустки на період, коли клишоногі ведмеді, рятуючись від холоду, залягають у барлоги.

Але Віктор Дмитрович обіймає не посаду директора пляжу, а очолює колгосп імені Кірова Білопільського району.

Думка ж про те, що його земляки віднині можуть спокійнісінько прощатися з кожухами і рубати лижі на дрова, прийшла до В. Д. Глазуна дуже просто. Якось у правлінні колгоспу Віктору Дмитровичу стало душно. Глянув голова глибокодумно у вікно і мовив:

— Бач, які природа коники викидає?! Жовтень місяць, вже й бабине літо минуло, а надворі — пече, хоч їдь у Вир купатися. Думаю, що цього року і зими не буде.

— Як не буде?! — почувши таке, часто закліпав очима заступник голови Володимир Григорович Михно.

— А так: не буде — і все! — рішуче махнув рукою Віктор Дмитрович. — Треба, дорогий, враховувати зміни в природі. Як казали нам на одній районній нараді, іти в ногу з життям. Так що забудьте, що

в нашому районі помірно континентальний клімат.

— Значить, з вивезенням кормових буряків з поля можна не поспішати?

— А хто ж нас у шию жене?

Мов листя з дерев, злітали аркуші з календаря. А надворі, ніби на підтвердження гіпотези В. Д. Глазуна, все ще стояла прекрасна сонячна погода. Вечорами він уже почав розмірковувати, як тепер називатимуть озиму пшеницю, коли не буде зими, і чи не доцільно було б, щоб одна з бригад колгоспу спеціалізувалася на вирощенні бананів.

Та одного дня, наче грім з ясного неба, вдарив мороз. Надворі — мороз, у Віктора Дмитровича — по спині мороз. А тут ще В. Г. Михно жменю льоду за комір спонує:

— Завтра, — каже, — передавало радіо, і сніг може випасти.

— А кормові буряки усі вивезли з поля?

— Ще не всі... Ви ж казали — зими не буде...

Отоді Віктор Дмитрович і почухав потилицю. Та почухав, мабуть, пізно. Бо в редакції «Перця» вже лежав лист колгоспників. «Частенько ще ми чуємо по радіо, читаємо в пресі, — написали вони, — що деякі керівники звикли усі гріхи валити на погодні умови. Мовляв, якби не дощ, якби не сніг, якби не вітер і т. д., отоді б ми себе показали, отоді б ми були на коні... Цієї осені на Сумщині стояла прекрасна погода, а керівництво нашого колгоспу виявилось не на коні, і частина кормових буряків пролежала у полі аж до морозів...»

— Було таке? — запитали ми у В. Д. Глазуна, приїхавши на Білопільщину.

— Не розумію, про що мова? — зробив великі очі

Віктор Дмитрович. — Усі кормові буряки колгоспні свині і худоба давно схрумали ще й спасибі нам за це хрюкнули-мукнули.

Поїхали ми до конюшні четвертої бригади, куди, як писалося у листі, було зведено з поля останнє мерзляччя.

— А це що? — показуємо на буряки, засипані снігом.

— Та що таке якийсь десяток тонн у порівнянні з усім врожаєм?! — вибухнув гнівом голова.

— Ну, не думаємо, що ці тисячі й тисячі кілограмів були у вас зайвими. Приріст і надої у колгоспі не такі вже й високі, та й врожай кормових буряків майже удвічі менший, ніж у середньому по району...

— Так погодні умови які були? — розвів руками Віктор Дмитрович. А потім подумав і спалахнув знову: — Та не морозили ми буряків. Це вони тут, біля конюшні, померзли. А з поля ми їх вивезли своєчасно. Он водій Павло Олександрович Терещенко самоскидом їде. Він возив корені і може це підтвердити.

— Возив, — підтвердив Павло Олександрович. — Зробив дві ходки — більше не поїхав. Бо вони так позмерзалися, що з кузова самоскида не випадали...

— Та хіба можна вірити одному водієві? — стояв на своєму В. Д. Глазун. — Своєчасно ми їх вивезли. Своєчасно. У нас акти ревізійної комісії колгоспу є, де чорним по білому написано, що ще до морозів на полях не було жодного буряка.

А коли підняли ми дорожні листки водіїв, то вийшло, що машини чомусь возили корені ще й після того, коли члени ревізійної комісії, якщо вірити написаному, обстежили майже кожний квадратний метр поля і не виявили жодного буряка.

— Ну, може, кілька куп і залишилися в полі, — нарешті зізнався В. Д. Глазун. — Але ми їх, хоч і мерзлі, а звідти забрали.

— А ще, — додав В. Г. Михно, — прошу врахувати, що ми все-таки звітували про завершення збирання буряків одними з перших у районі.

Ось тепер усе стало зрозуміло. Головне — пошвидше прозвітувати. Тоді і районне керівництво задоволене, і тобі спокійно. А те, що за тим звітом тягнеться, так би мовити, чималенька гичка, котру, буде час, колись доведуть до пуття, то це вже нікого не цікавить.

Ну, що ж, у такому разі правлінню колгоспу імені Кірова уже сьогодні, взимку, можна звітувати, що врожай 1985 року (не біда, що його ще й не сіяли) зібрано повністю. І тоді колгосп буде у цій справі не одним із перших, а — першим у районі! А поки той звіт хтось перевірить, то можна буде й відсіятися, і урожай зібрати. Навіть не чекаючи наступної зими.

М. ПРУДНИК.

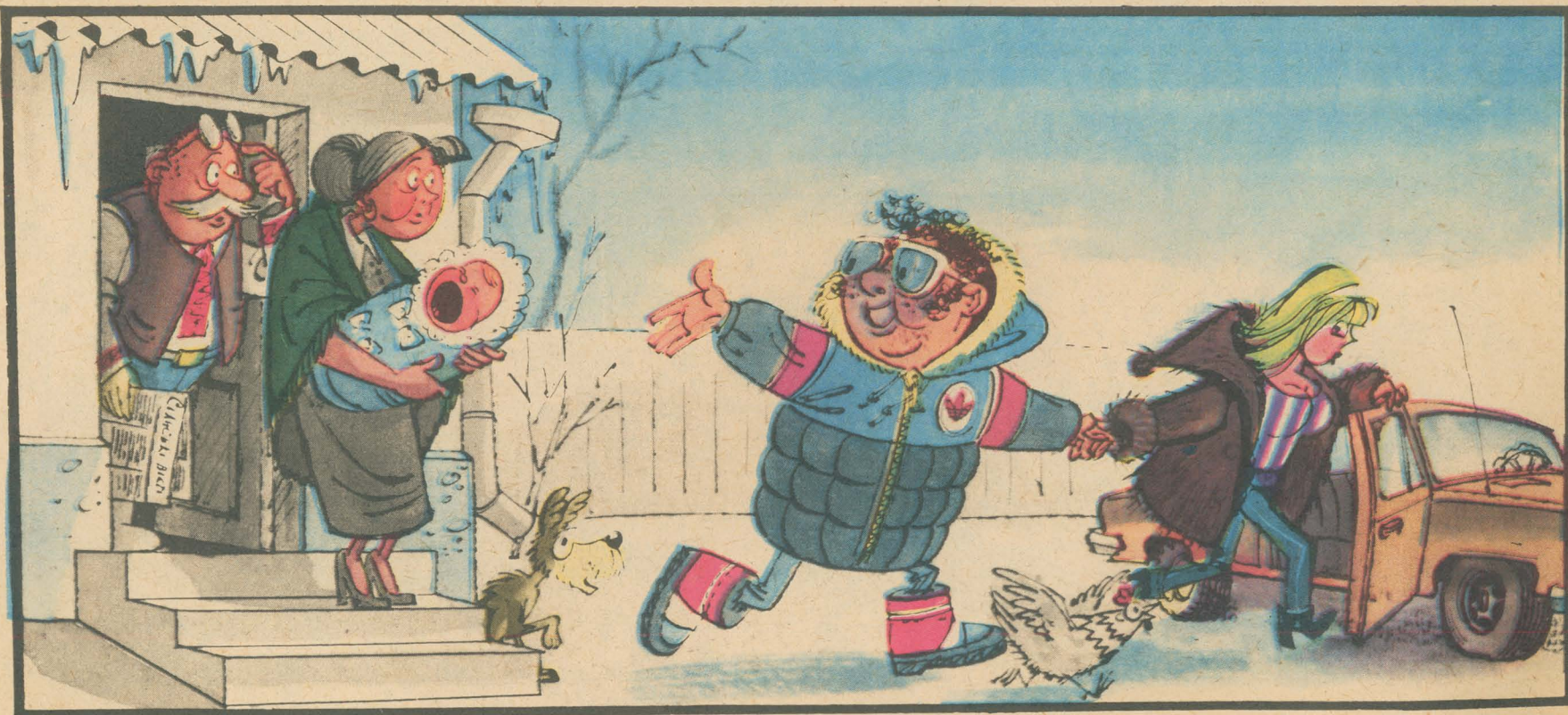
Сумська область.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...найбурхливішу фантазію у місті Дубно на Ровенщині мають керівники управління газового господарства? Протягом лише минулого року вони встигли вигадати кільканадцять причин для того, щоб пояснити, чому вони ніяк не спроможуться газифікувати будинок № 170-Б по вул. 17 Вересня, а також — чому мешканці цього будинку постійно відчувають перебої з балонним газом.

...найпрудкіші люди в м. Сумах — це журналісти районної газети «Вперед»? З того часу, як їхню редакцію виселили на околицю міста, на солідну віддасть від усіх районних організацій та від авторського активу, куди громадський транспорт ходить вряди-годи, без певного графіка, а старенької редакційної машини на всіх явно не вистачає, — відтоді газетярі дружно зайнялися швидкісним бігом. Спортивні результати помітно зросли після того, як у місті побудували нову друкарню на відстані 10 кілометрів від редакції.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Хотіли, предки, онука! Одержуйте!..

ШАШЛИК ПО- КАРСЬКОМУ

ГУМОРЕСКА

Цікавитесь, товаришу старшина, звідки у мене під оком фіолетова блямба? Коли по щирості, то сам я винен. Не треба було слухати отого пришепелюватого Федю, а прямісінько із змагання й додому. Так ні, шашликів по-карському забажалося. От і маю.

Як діло було, питаєте? Ну, скінчилися змагання на районному стадіоні, а тут Федя, наче той в'їдливий комар: гуде та й гуде. Про що гуде? Та про те, що у ресторані «Гайок» — він якраз на півдорозі між райцентром і нашим селом — дуже смачно готують шашлики по-карському.

— Рубонемо, — каже, — по парі штук, а тоді попутною чи рейсовим і додому. Твоя Галина ще не встигне з ферми прийти, а ти вже й... То згода?

Відверто — я не гурман, та коли почую про шашлики, то одразу моя воля якось наче паралізується.

— Воно й непогано, але... — ковтаючи слину, слабо пручаюсь. — Тільки умова — без ніяких грамуль. Ясно? Знаєш, як моя Галина на це реагує. Та й спортивну форму треба тримати.

Вирішили без грамуль. Коли добрались до «Гайки», то був десь початок на третю. Знайшли. На наше щастя, відвідувачів — хоч більярдну кулю коти. Вибрали собі столик оддалік від естради, вивчили меню, виразно поглянули в бік офіціантів, які купчились біля шинкасу. Нуль уваги. Вивчили інтер'єр і знову кинули виразний погляд у бік офіціантів. Ні гу-гу. Федя не втерпів:

— Офіціант, — гукнув через порожній зал, — офіціант!..

— Ну, я офіціант. Так що ж?

Прохальним тоном, ніби вибачаючись, що відірвали людину від пильної справи, пояснюю, що у нас часу, наче у зайця хвоста, і, оскільки скоро автобус, то чи не буде така ласка хутенько...

— Якщо хутко, — крижаним тоном офіціант, — то прошу — он навпроти і дальня самообслуговування. У нас же — ресторан!

— Але ж...

— Ще раз наголошую — у нас ресторан!

Ініціативу перехоплює Федя: — Нам по два шашлики, по-карському і...

— Пити що будемо: коньяк? Російську? Старку? Чи...

— Власне, — перехоплюю ініціативу, — пити будемо мінеральну і розчинну каву на десерт.

— Буде зроблено! — і пішов десь у бік кухні.

— От бачиш, — Федя аж просяв, — і годинки не мине, як ми з тобою...

Що з нами мало статися через годинку, Федя не встиг оповісти. До столу наблизився офіціант.

— Пробачте, шеф сказав — шашлики скінчилися. Можу запропонувати курятину «фрі»...

... Нам треба було, товаришу старшина, піднятися і показати спину «Гайкові». Але ж дуже хотілось їсти, тому й погодились на «фрі».

Офіціант знову попрямував на кухню. А за якусь мить:

— Шеф хоче уточнити: що бажаєте — ніжку чи крилечко?

— А, власне кажучи, — звів брови Федя, — яка різниця?

— Е, — він підніс вказівний палець. — Крильце має один смак, ніжка — інший, а спинка — зовсім інший.

— Мені крильце.

— А мені ніжку, — каже Федя.

— Буде зроблено...

— Оце так клас, — захоплено вимовив Федя, коли офіціант відійшов. — Не просто так подають, а уточнюють, що клієн-тові смакує. Завтра хлопцям-механізаторам розповім — не повір...

— Ви пробачте, — це знову офіціант, — але шеф хоче знати, як ви любите: щоб шкірка була хрустка чи м'яка?

— Та ви що, глумитесь? — спалахує Федя. — Несіть яка є.

Рівно за півгодини до нашого столу в супроводі офіціанта наблизився шеф-кухар.

— Пробачте, — і обдарував усмішкою, — але з курятиною у мене вийшла петрушка. Розумієте, передоручив підручному, а він... Ви вже пробачте. Можу запропонувати смаженю.

Вимовив шеф це з таким підтекстом, що я відчув: коли негайно не зроблю рішучої заяви, то не бачити нам смажених, як і курятини «фрі».

— Смаженю, так смаженю, а до неї ще й пляшку коньяку.

— Буде зроблено!!! — мало не підстрибнув офіціант.

...Ну, що вам сказати, товаришу старшина? Пам'ятаю, як коньяк закушували лимонами та баличком, як смакували шашликами по-карському, запиваючи їх «Хванчкарою». Потім дудлили шампанське, танцювали. З кимось цілувався. Ні, ні, не з жінкою. Потім ще довбанули. Пам'ятаю, що розраховались повністю. В тому числі й за нерозбиті фужери.

Коли вийшли з «Гайки», було десь на третю. За північ. Кудись ішли, падали... А от як опинивсь у витверезнику і де загубив Федю, хоч убийте, не пам'ятаю. І звідкіля оця синя блямба під оком — теж не пам'ятаю...

Ех, старшина, старшина! Кажете, за ночівлю в медвигверезнику належить платити? За цим діло не стане. А от, скажіть мені, як на очі Галинки й товаришам після отих клятих шашликів з'явиться? От у чім заковика.

Ол. МАКІВЧУК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ви ж подбайте про збереження нової техніки!

Ф Р А З И

● Из пісні слова не викинеш. Викинули всю пісню.

● Задні думки завжди залишаються задніми. Навіть якщо висуваяться на передній план.

Анатолій АНИСЕНКО.

КОЛІТЕРАТУРНЕ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Скупив майже весь тираж своєї книжки.
Може, хоч тепер вона стане дефіцитом...

МІНІАТЮРИ НА ТЕМИ ЛІТЕРАТУРИ

ЗА ІНЕРЦІЄЮ

Твір посередній, а хвала
Йому дзвеніла, аж гула.
Чому? Бо автора увись
Підносили весь час... колись.

ЗАГАРТОВАНИЙ АВТОР

Ні ціп, голобля, ані кий
Для нього не страшні... Стийкий!

ДРУГ ПАРОДИСТІВ

Про автора сказати слід,
Що він із винятковим хистом:
Адже дає чимало літ
Поживу гарну пародистам.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

СЛАВА СЛАВОЮ!..

Глобальну тему раз обрав поет —
І в двох рядках
зумів її розкрити.
Прийшли визнання і авторитет,
І — гонорар...
— А треба ж якось жити,—
Зітхнув поет...
Узяв мізерну тему
І — о-от-такенну
сотворив поему!

Микола БІЛОКОПИТОВ.

м. Запоріжжя.

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

ПОЛЮБОВНІСТЬ

Блокнот і Авторучка вирішили одружитися. Він був добре вихований і при допомозі вдало підрихтованої обкладинки ретельно приховував свої давно списані аркуші. А вона також виявляла напролюд мудру тактовність і навіть не робила спроби зазірнути йому всередину. Бо сама була не заправлена чорнилом.

МІСІЯ

Чепурний Конверт своїм священним обов'язком вважав самовіддане служіння Листові, який рано чи пізно потрапить під його опіку.

І ось така нагода трапилась. Лист, що був наданий у розпорядження Конверта, мав вигляд геть списаного недбалим почерком аркушика непоказного паперу. Але Конверт не тільки від усієї душі жалів його, а й направляє, і супроводжував, власним тілом оберігаючи й захищаючи від усіляких випадковостей, щоб своєчасно доставити куди треба і передати кому слід цілим та неушкодженим.

Конверт блискуче справився з цією відповідальною місією і міг законно розраховувати на щире подяку.

Але, одержавши Листа, Конверт грубо роздерли і, безжально пошматувавши, викинули на смітник.

Гриць ГАЙОВИЙ.

Поет-початківець з п'ятнадцятирічним стажем Артур Морква впокоєно зітхнув і вперся поглядом у голубу далечину, яка починалася зразу над сусіднім дев'ятиповерховим будинком. Як завжди правильно і, з творчого погляду, завбачливо зробив він, що відстояв свою непричетність до домашніх клопотів. Жінки чомусь вважають, що вийти заміж — це значить придбати в дім килимовибивальний агрегат і доріжкопротівувальний пристрій в одній особі. У вихідні двори заповнюються чоловіками, які проводять оздоровчі маніпуляції з килимами, доріжками, ковдрами тощо. Жінки, перехилившись з балконів, дають інструкції. Незважаючи на закладену програму, деякі чоловіки, забачивши численне товариство, стихійно «вимикаються», внаслідок чого починають формуватися доміношні компанії і клуби за інтересами. Жінка, яка втратила пильність, може дочекатися чоловіка тільки пізно ввечері. Без килимів. Скільки разів він, Морква, дивлячись замріяним поглядом у темний двір, бачив невиразні тіні, які шукали кинуті напризволяще предмети хатнього вжитку.

Але в Артура з цим покінчено. Скільки це коштувало нервів! Яку наполегливість довелося демонструвати! Це зрозумів би хіба що граф Монте-Крісто, який, добуваючись на волю, роками натхненно колупав стіну.

Довести дружині, що витрушування доріжок — це далеко не поетична справа, було надзвичайно важко. Чи може хтось уявити Пушкіна з...вбивачкою в руці? Або Лермонтова, що сумлінно пилососить килимок... Ніхто! На це немає жодного натяку навіть у сучасному літературознавстві. Призначення поета — осмислювати світ, творити образи!

Артур ще раз легко зітхнув і поклав на папір перший рядок:

Навколо тиші глибочинь...

«Лясь! Лясь! Лясь!» — почувся знадвору.

НЕМИНУЧІСТЬ

ГУМОРЕСКА

«У-у-у,— з ненавистю подумав Морква. — Почали. Міщани нещасні! Підкаблучники».

Ляскання тривало. Наступний рядок у голові не з'являвся. «Хто це так старається?» — визирнув у вікно Морква.

Навколо стовпчика для вибивання доріжок крутився в спортивному костюмі і ондатровій шапці прозаїк Денис Відро, який теж мешкав у їхньому мікрорайоні. «Ну, він — прозаїк,— подумав Морква. — Йому сам бог велів витрушувати килими і діставати ондатрові шапки...»

Нарешті ляскання стихло. Зразу ж народився другий рядок. Здається, непоганий:

Думок снується дим...

«Лясь!» — пролунало різко, як постріл.

«О-о-о,— аж підскачив Артур. — Кого ще там чорти принесли?!»

Надворі примірявся до килима високий чорнявий чолов'яга з рішучими манерами. Здається, драматург. Якось зустрічалися в клубі письменників. Балакує такий. Слова не дає вставити. Все знає. Як трюханальний гучномовець. І він, значить, вибиває!...

Ляскання перейшло у стабільну робочу фазу. В голові стало порожньо, як у квартирі перед судовим поділом майна між колишнім подружжям.

Нарешті драматург вичах. Тут же зродився наступний рядок. Вимальовувалося щось стражденне:

Навколо тиші глибочинь.

Думок снується дим.

Від них, нарешті, відпочинь...

Так, а далі? Треба гарно закінчити строфу. «Лясь-лясь-лясь!» — вдарило лункою чергою знадвору.

«О! Я втомився їх ненавидіти!» — кволо подумав Морква.

Тепер навколо розвішаних доріжок старався худий і блідий хлопець. «Чи не він приходив до мене за консультацією? Як молодий початківець до досвідченого...»

Незважаючи на дрібне ляскання, Морква спробував поринути у творчість. Це було важко. Шум, який створював молодий колега, паралізував уяву. Нарешті видалася пауза. Мабуть, початківець перепочивав. Зразу ж у голову вскочив наступний рядок. «Е-е-е, ні! — відкинув його Морква. — Не годиться. Якийсь побутовізм. Не відповідає загальному настрою вірша. Треба ще подумати».

Початківець заходився знову. Тепер у голову зовсім ніщо не приходило.

«А що? — подумав Морква. — Може, так і залишити? Тут є думка... Таке несподіване, контрастне рішення — і елегійної монотонності як не було. По-моєму, це навіть оригінально!»

«Ху! Здається, все!» — полегшено відкинув ручку поет. — «Цікаво, що пише зараз цей хлопчина? Він, здається, не дурний. Підумаю. Поети повинні спілкуватися!»

Морква швиденько згорнув доріжки, узяв вибивачку і подався надвір, звідкіля долинали різнокаліберне вилякування.

А на столі залишився майже готовий твір:

Навколо тиші глибочинь.

Думок снується дим.

Від них, нарешті, відпочинь —

Йди витруси килим!

Павло СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

Коли майбутній новоселець з радісним хвилюванням оглядає свої свіженько-новенькі апартаменти і раптом помічає, що стіни недофарбовані, а стеля перекобачена, що підлога хитка, мов аварійний місток, а вікна і двері або зовсім не зачиняються, або, навпаки, зовсім не відчиняються, його тремтлива радість тут же поступається місцем обуренню. Він чітко формулює своє ставлення до подібного неподобства і висуває ультиматум: «Не в'їду, поки не виправите оцю халтуру!» І, як правило, навіть запеклі бракороби перед таким ультиматумом врешті-решт капітулюють.

Ну, а якщо стіни сляк-так дофарбовані, а стелі більш-менш рівні, якщо підлога, принаймні, піддається циклюванню, а вікна, при спробі їх відчинити, не випадають разом із рамами, — тоді не дуже прискрипливий новоселець, вдавшись до послуг «Трансагентства», урочисто в'їжджає у свою нову оселю і запрошує друзів та знайомих на гучне новосілля. І обов'язково підніме бокал за тих, кому він зобов'язаний своєю трикімнатною чи однокімнатною радістю, — за будівельників.

Ні, ні, ми не збираємося, боже борони, утримувати новосельця від подібного вияву вдячності. Люди цієї професії варті того, щоб їх у таку радісну хвилину згадали добрим словом. Незважаючи на випадки, про які щодня мовляють, про випадки, які поки що, на жаль, не є рідкісними винятками.

Так от, відгуляли мешканці новосілля, остаточно умеблювали свої помешкання, щось підігнали, десь домалювали, і, здавалося б, живи собі у затишку і насолоджуються зручностями, що їх гарантують комунальні послуги. Та де там! То з батарей парового опалення

раптом потекло, тільки встигай каструлі-миски підставляти. То після дощів на стелі з'явилася здоровезна пляма, яка ніяк не вписується в інтер'єр. То паркетини, які клали ще сирими, нарешті висохли і дружно стали дибки. То в усіх кімнатах одночасно почали відклеюватися шпалери... Коротше, сонячна радість новосельця раптом захмарилася отими «сюрпризами», котрі стирчали з усіх боків. Висловлюючись прозаїчніше, на світ божий полізли приховані від очей приймальної комісії будівельні недоробки.

Ну добре, коли ці недоробки вдається усунути за допомогою, скажімо, слюсаря жеку або ж при сприятливому знайомого тесляра. А якщо ці недоробки такого масштабу, як, приміром, у 60-квартирному будинку № 17-а по вулиці Рокосовського у Чернігові? Коли у 1970 році мешканці цього будинку святкували новосілля, вони і гадки не мали, що невдовзі їхній дім перетвориться на неприступну фортецю, з усіх боків оточену водою. Річ у тім, що, споруджуючи, будівельники «посадили» його значно нижче, ніж було передбачено проектом. Працівники ПМК-82 тресту «Чернігівськбуд» просто відклали убик проект і проклали труби «на око», не дотримуючись необхідного нахилу, не виконавши робіт по влаштуванню зливної стоку, а головне, труби ті були значно меншого діаметра, ніж належало за проектом. Труби, звичайно, замулилися і практично вийшли з ладу. Відтоді весь час затоплюються підвал і навколишня територія, хоч човном діставайся до свого парадного!

Якби зібрати скарги мешканців докупи і здати їх у макулатуру, то, принаймні, якомусь загонові жовтенят

перемога у районній першості була б гарантована. А що ж ПМК-82, та сама пересувна механізована колона, винна у всіх отих бідах?

Там лише співчутливо кивали, заприсягалися, що глибоко сумують з приводу безнадійно втраченого мешканцями спокою. І мало не заламували руки від своєї безпорадності. Мовляв, а що ми можемо вдіяти, коли оті, котрі проклали труби, невідомо куди поділися? Хто в трест перейшов, хто в іншу область гайнув, а хто просто звільнився чи пішов на пенсію. Тобто нема з кого питати. От якби були конкретні винуватці, ми б їм всипали по саму зав'язку!

Та ця залізна логіка не обеззброїла мешканців. Вони писали в усі усюди доти, поки нарешті не зібралася авторитетна комісія у складі представників інституту «Діпроцивільпромбуд», «Укржитлоремпроект», облжитлоуправління, управління водопровідно-каналізаційного господарства, міського відділу комунального господарства. Висока комісія доручила тому ж таки ПМК-82 реконструювати каналізаційну мережу будинку. Здавалося б, хоч після цього будівельники, засукавши рукави, кинуться нарешті виправляти свій давній недогляд. Та вже не один рік минуло від того засідання, не раз виносилися відповідні рішення міськвиконкому, а ПМК-82 так і не поспішає починати реконструкцію.

Для мешканців будинків номер 3-а, 9, 14, 16 по вулиці Космонавтів, а також будинків 9-а, 13, 13-а, 15-а, 17, 26 по вулиці Донецькій навіть невеличкі морози — це справжнє лихо. Потоками тече вода по стінах! А причина тому — забудуватість працівників Чернігівського домобудівного комбінату. Забули будівельники вставити спеціальні прокладки теплоізоляції. І стики між стіно-

вими панелями промерзають і протікають. І хоч убийте, не можуть тепер на комбінаті знайти винних у тій забудуватості. А оскільки, мовляв, конкретних винуватців немає, то й питати нема з кого...

Редакційна пошта рясніє подібними історіями. Ось лише два листи. Один з Дніпродзержинська від мешканців будинку № 45 по бульвару Будівельників. Стіни в деяких квартирах аж почорніли від сирості. І знову ж таки через те, що працівники Дніпродзержинського домобудівного комбінату неякісно обробили стики панелей. Пишуть з м. Сум мешканці будинку 15/1 по вулиці Пришибській про те, що їхній будинок, який зводили працівники «Укрпобутпромбудмонтажу», має таку кількість недоробок, що тільки перелік їх ледве вміщується на двох сторінках...

Звичайно, все може трапитися — і помилка, і недогляд, і навіть брак у роботі. Але чому від несумлінності недбалих будівельників повинні страждати мешканці? З якого дива новосельці, оббиваючи пороги різних інстанцій, мусять вимолювати те, що їм належить за законом?

Купуючи телевізор, холодильник чи пральну машину, ми отримуємо гарантійний паспорт на випадок отих самих прихованих недоробок. А ключ від квартири, яку ми одержуємо не на рік і не на два, — хіба він не мусить бути гарантією стопроцентної якості житла? Гарантією, яка б мала на увазі не лише моральну відповідальність тієї чи іншої будівельної організації за прикрі недогляди своїх працівників, але й категорично передбачала негайне усунення будь-яких недоробок у квартирах новосельців.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ВІРНІ ПРИКМЕТИ

● Якщо сантехнік виконав у вашій квартирі необхідний ремонт у той же день, коли подано заяву, знайте: у жеку працює комісія.

● Якщо ви побачили біля дитсадка крокуючий екскаватор, не дивуйтеся: це один з батьків приїхав забрати дитину.

Анатолій ГУЩИН.

● Якщо ти без черги можеш випити свіжого квасу, це означає, що уже осінь.

● Якщо тобі ніхто не вірить, це означає, що ти вперше сказав правду.

● Якщо тобі сказали прийти завтра, це означає, що не треба було приходити і сьогодні.

Борис ДЕМКІВ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● У кожного коміка в душі живе трагік, але з часом він помирає від сміху.

● Іноді критик відрізняється від доброзичливця лише підписом.

Володимир ВЕДЕНКОВ.
м. Северодонецьк.

● Мистецтво розмовляти з жінкою — це мистецтво мовчати.

● Дві голови добре, а своя краща.

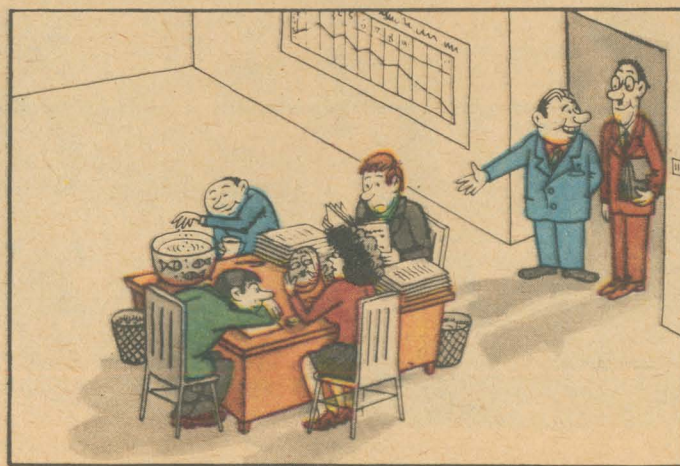
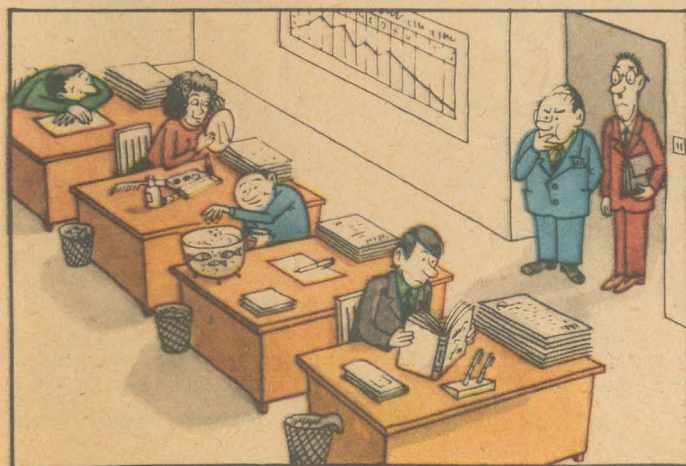
● Маючи залізний характер, треба дбати, щоб він не заіржавів.

Богдан ЛИСЕНКО.
м. Житомир.

● Якщо ви знайшли з незнайомою людиною спільну мову, огляньтеся, чи ви не в буфеті.

Петро СОРОКА.

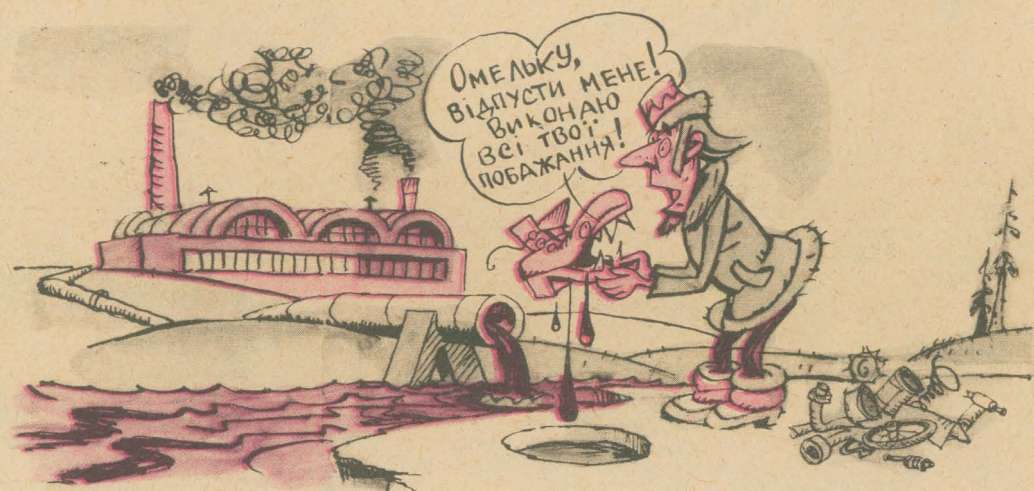
Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Щось багатенько! Треба скоротити!..

Малюнків разок на сюжети казок

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. В. СОЛОНЬКА

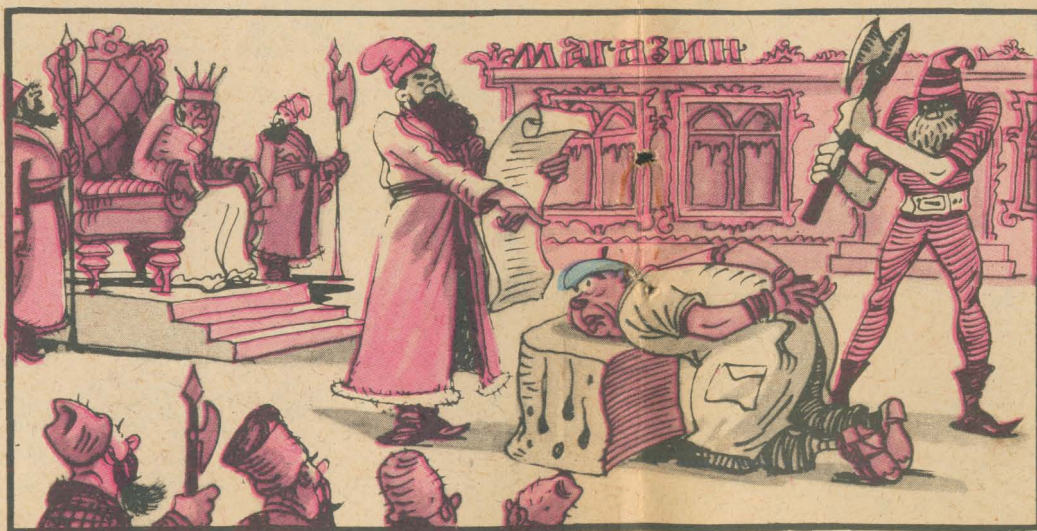
— Зовсім голову загубив із своїм вином!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

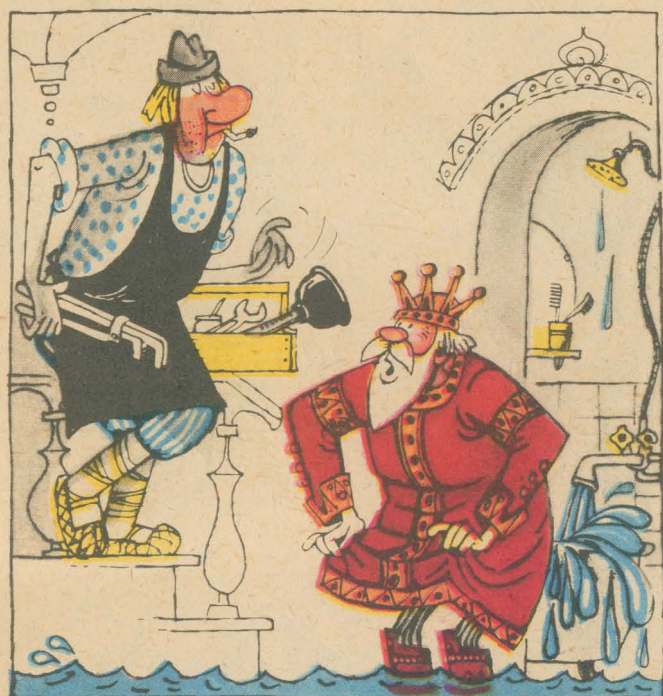
— Та не лякайся, лісовик: це я собі пластичну операцію зробила!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

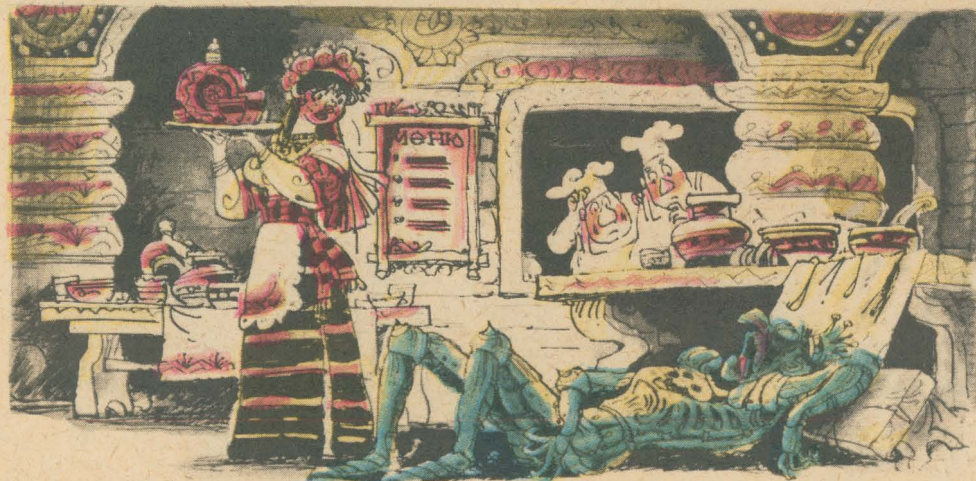
— Цар востаннє запитує: будеш за грубощі вибачатися перед покупцями!!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Хочеш, півцарства віддам!!

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ти диви: безсмертний-безсмертний, а від нашого обіду завалився!...

Вперше Терешко Зноба захворів у сорок років. Ні з сього, ні з того. Отак собі ходив, працював, на великі свята чарку пив і — нічого. Навіть не підозрював, у яких саме місцях у людини хвороби поселяються.

А тут зовсім раптово як закрутить, як запече у попереку — світ немилый. Хоч на стіну лізь. Так сили й покидають. Викликали «швидку».

— Лікарю, це серйозна хвороба? — запитав Терешко, долаючи дрож у тілі.

— Хвороби всі серйозні, — оглядаючи попереk Зноби, мовив той. — З ними краще не жартувати.

— То я можу й померти? — перелякався Терешко.

— Ну, навіщо ж так песимістично? — поглянув на блідого пацієнта лікар. — Минеться. Ви ще такий молодий.

— Гарантуєте? — Зноба схопив лікаря за руку.

— Чоловіче, — зітхнув лікар, — якби ми могли гарантувати, то люди не почули б жодного звуку траурної музики. Але ви лікуйтесь, видужуйте і будьте козаком!

Від тих лікарєвих слів Терешкові віти було мало. Тому, залишившись на самоті, він, як порядний сім'янин, затиснувши від болю зуби, написав заповіт: «Будучи при повній свідомості, але зважаючи на можливість раптової смерті, я, Терентій Дем'янович Зноба, волю, аби майно і мої заощадження були розподілені так:

1. Дерев'яна хата, хлівець і вся живність, що є в дворі, — моїй дружині Олені Кузьмівні Зноби.

2. Сума грошей, за винятком витрат на мої похорони, — рідній доньці Тані — Тетянї Терешківні Зноби.

3. Всім, хто буде займатися спадщиною, цей заповіт вважати офіційним документом».

Оскільки заповідати було більше нічого, Зноба власноручно розписався і поставив дату.

«Тю, а про матір і забув, — сховався Терешко. — Хоч, правда, її і без мого заповіту з хати ніхто не посміє вигнати. Та й їсти дадуть. То якось віку доживе. Не переписувати ж мені заповіт ще раз».

Та минув рік. Минув другий. Терешко ходив здоровий і веселий. Про смерть і не згадував більше. І розжився, нівроку. І закохався ще раз.

Якось він згадав про свій заповіт. Розшукав його, прочитав і аж розгубився.

«Бач, яких дурниць понаписував я тоді з переляку. Негайно порвати. З таким документом потрібна обережність і пильність, — подумав Зноба. — Це ж ніби сам собі вироk підписав».

І порвав. На дрібні клаттики. Ще й спалив. Щоб і сліду не лишилось. Добре, що Олені тоді не показав.

Але трапилося, що Терешко знову зліг. Щось йому в грудях пекло. Дихати не давало. Крок швидше ступити — потом облітається. Мусить сідати і тяжко відсапуватись. Викликали «швидку».

ГУМОРЕСКА

— Лікарю, це хвороба серйозна? — запитав слабким голосом Зноба.

— Хвороби всі серйозні, — прослухуючи груди пацієнта, відповів усе той же лікар, що й колис його оглядав. — З ними краще не жартувати.

— То я можу й померти? — вжахнувся Терешко.

— Ну, навіщо ж себе настроювати на такий сумний лад? — заспокоїливо сказав лікар. — Ви ще не такий старий, щоб про погане думати. Ось одужаєте та й...

— Ви гарантуєте? — ухопився за ті слова Зноба.

— Чоловіче добрий, — беручись писувати потрібні рецепти, мовив лікар, — якби ми могли гарантувати, то люди не почули б жодного звуку траурної музики. Бажаю вам видужання і доброго здоров'я!

«Еге, щось ти мене мало вітишив, — подумав про лікаря Терешко, коли той пішов з хати. — Тут треба діяти. І то негайно».

І Зноба, як порядний сім'янин, взявся писати заповіт: «Будучи при повній свідомості, але зважаючи на можливість раптової смерті, я, Терентій Дем'янович Зноба, волю, аби майно і мої заощадження були розподілені так:

1. Цегляний будинок з чотирьох кімнат, літня кухня, сарай з льохом, вся живність, що є у дворі, — моїй другій дружині, Світлані Єгорівні Осоченко.

2. Мотоцикл «Ява», дві тисячі грiшми і всі мої костюми — синаві від першого шлюбу моєї другої дружини, Віктору Михайловичу Зарічанському.

3. Гроші, також у сумі дві тисячі карбованців, — доньці від третього шлюбу моєї другої дружини, Лесі Федорівні Галличук.

4. На решту грошей організувати мої похорони і поставити на могилі пам'ятник з граніту й мармуру. З моєю фігурою. До пояса».

«Ніби все, — зітхнув Зноба. — Правда, нічого не даю Олені, першій дружині, й доньці Тані. Але ж їм дісталася дерев'яна хата. Благенька, та ще постоїть».

Знову минуло кілька років. Терешко давно видужав і про хворобу забув. Якось тільки згадав про заповіт, написаний колись під гарячу руку. Згадав і тут таки порвав його на дрібні клаттики. Та й спалив їх і попiл розвіяв. Навіщо той заповіт людині при повному здоров'ї? Це ж ніби добровільно хомут собі на шию надіти і ходити в ньому, не скидаючи.

Та захворів Терешко і втретє. І поклав його в лікарню.

— Це серйозна хвороба? — розплющивши очі, ніби нехотя, поцікавився Зноба, коли над ним нахилився лікар. — Ще зовсім молодий.

— Хвороби всі серйозні, — долинуло до слуху. — З ними краще не жартувати.

— То я можу й той...? — з натяком запитав Терешко, дивуючись, що всі лікарі відповідають завченими фразами. Ніби з книжки читають.

— Ну, навіщо ж так песимістично? — таки зауваженою фразою відповів молодий лікар. — Ваш організм ще побореться. Постоїть за себе.

— Ви гарантуєте? — Зноба помацав ліжку, шукаючи руку лікаря.

— Чоловіче, — цитував той, — якби ми могли гарантувати, то люди не почули б жодного звуку траурної музики. Але ж кріпійтеся!..

Того дня, коли Зноби дещо полегшало, він попросив аркуш паперу й ручку. Підклавши коліна й підклавши під папір книжку, випрохану в сусіда по палаті, Терешко написав заповіт:

«Будучи при повній свідомості, але зважаючи на можливість раптової смерті, я, Терентій Дем'янович Зноба, волю, аби майно і мої заощадження були розподілені так:

1. Цегляний будинок з чотирьох кімнат, веранди, літня кухня, сарай з льохом, гараж, автомобіль «Лада», вся живність, що є у дворі, меблі, кришталі й все інше — моїй третій дружині, Вірі Герасимівні Цяцько.

2. Всі гроші, за вирахуванням суми на мої похорони і на пам'ятник (з граніту й мармуру. Голова й груди), також моїй третій дружині, Вірі Герасимівні Цяцько».

Розбірливо розписавшись і поставивши дату, Терешко сховав заповіт під подушку і з полегшенням зітхнув. Ніби гору з плечей скинув.

Цього разу Терешко не видужав. Тому не порвав він і заповіту. Ховали його Олена Кузьмівна, перша дружина, з донькою Танею. Скромно. Тихо. Без жодного звуку траурної музики...

...На кладовищі чимало пам'ятників з граніту й мармуру «з фігурами до пояса». Але ні на одному так і не видно напису: «Терентій Дем'янович Зноба».

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Н. С. Долинський, фейлетон обговорено в колективі управління громадського харчування облвиконкому, об'єднанні рестораних та кафе. Критику Перця визнано правильною. Факти, наведені у фейлетоні, обговорено також на засіданні Миколаївського міськвиконкому, де й прийнято відповідні рішення про поліпшення роботи підприємств громадського харчування.

Після капітального ремонту

вже відкрито дієтичну їдальню № 2, дитячі кафе «Казка» та «Чебурашка». По вулиці Радянській завершено реконструкцію магазину кулінарії з кафетерієм, кафе «Українські страви». А найближчим часом передбачається закінчити будівництво і ввести в експлуатацію ще два нових кафе — на 50 місць кожне.

За упуцнення та недопiлки в роботі директора об'єднання ресторанів і кафе Тимчанко В. П. з посади звільнено. А завідувач виробництва кафе «Вареники» Абашкін Л. Л. оголошено догани.

Побачивши нову рубрику, прискіпливий читач може почати допитуватися: чому скриня, а не скринька? Чи немає тут натяку на дозвіг шухляду, в яку деінде дехто деколи ховає скарги і справи?

Пояснюю: ніяких натяків чи іноказань нема. Річ у тім, що за минулий рік я одержав не один десяток тисяч ваших, мої шановні читачі, листів і відповідей на них — вважайте, по сотні півтори конвертів на кожен робочий день. А ще ж багато хто, нарікаючи, приміром, на брак, надсилає і сам витвір бракоробів, часом досить-таки великогабаритний. То в яку, скажіть мені, будь ласка, скриньку ці поштові надходження помістяться?

Отож нині усі адресовані мені відправлення спершу потрапляють до нової поштової скрині, звідти — на редакційні столи, а вже потім, як і завжди, тільки ще ширшим потоком, — на сторінки журналу.

У 1983 році довідалися ми з бабою — вона почула по радіо, а я вичитав у газеті, — що колгосп імені Кірова Лохвицького району вирощує на продаж кіз. І не простих, а елітного походження. Десять їх закупили, звідкілясь привезли, до місцевих умов пристосували, розмножили, і дають вони стільки молока, що не кожній корові з ними під силу тягатися.

От моя баба і напосіла на мене: «Поїдь та й поїдь у цей колгосп, купи кізочку. Корову нам важко тримати, а козі й харчу небагато потрібно, і в молоці високої жирності будемо купатися».

Ну, а коли жінці чогось закортить, то чоловікові не відкрутитися. Сів я за стіл і написав голові листа: так і так, мовляв, не дає мені баба спокою, козячого молока їй забажалося. То ж чи не могли б ви, зважаючи на наш сімдесятирічний з гаком вік, виділити одну голову з отого елітного поголів'я?

Довго не було відповіді, але потім прийшла.

«Шановний Іване Івановичу! — написав мені заступник голови колгоспу П. М. Божко. — ...повідомляємо, що в даний час ми такого поголів'я кіз, щоб продати вам одразу, не маємо. Всіх бажаних придбати козу ми беремо на чергу, а при першій можливості продати

вам козу ми повідомимо додатково».

Ох і порадила моя баба отій «першій можливості». Та минула весна, літо вісімдесят четвертого, а ні про першу, ні про якусь іншу можливість — з колгоспу ні слуху, ні духу.

— Доки ти чекатимеш біля моря погоди? — знову напосіла на мене баба. — Бери вудки та йди до ставка: може, золоту рибку спіймаєш, яка виконає моє побажання. А не хочеш біля ставка сидіти — поганяй у колгосп.

Нічого не вдієш — поїхав я в колгосп імені Кірова. «Хочу, — кажу там, — козу купити. Мені ось і заступник голови обіцяв продати її при першій можливості».

— Охо-хо, діду, — зітхнули у колгоспній бухгалтерії і показали мені купу листів. — Оце всі ждуть першої можливості. А ваша перша можливість значить у нашому реєстрі за номером тисяча дванадцятим, а кіз у нас усього сорок три.

— То навіщо ж було про цих кіз на увесь світ роздзвонювати? — питаю.

— А ми й самі не знаємо, — пояснили мені.

І. ЧЕРГИКАЛО,
пенсіонер, ветеран праці.
Полтавська область.

Коли хто-небудь знаходить скарб, йому виплачують чверть його вартості. На знімку зафіксовано зворотний процес: у землю закопують гроші. І чималенькі: п'ятнадцять тисяч сімсот карбованців. Щоправда, не готівочкою закопують, а у вигляді шарового млина, між іншим, імпортного. Ця акція — плід раціоналізаторської фантазії головного інженера Баранівського фарфорового заводу Житомирської області Р. В. Пухальського, котрий вирішив, що кращого механізму для обладнання тимчасового відстійника каналізаційних стоків годі й шукати.

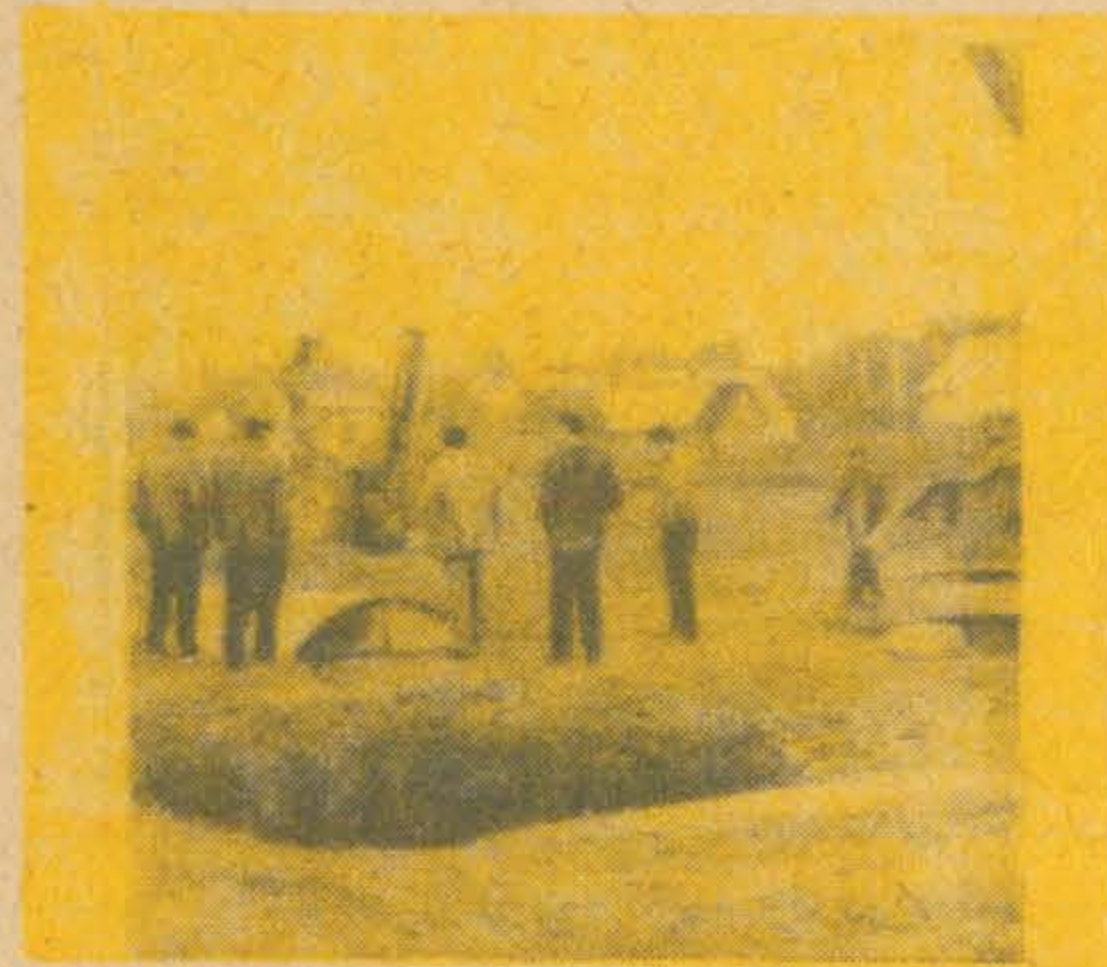

Фото № 1.

Фото № 2.

Фото № 3.

ФОТОВИСТАВКА З КОМЕНТАРЯМИ

Очевидно, було б логічно, якби за закопані матеріальні цінності з ініціатора вирахувували хоч би чверть їх вартості. (Фото № 1 і № 2).

Є на світі відчайдухи, котрі не можуть прожити без того, щоб не випробувати свою долю. Вони добровільно дря-

паються на прямовисні стіни найвищих гірських вершин, пірнають на океанське дно, гасають на мотоциклах по льодових доріжках і називають це спідвеєм. Їх виручає спеціальна підготовка.

А от жителі вулиці Лермонтова селища Ржищева Кагарлицького району на Київщині, хоч і не мають аніякісінської підготовки і навіть отакусінського бажання, змушені випробувати долю щодня, долаючи оцей місток. Поки що їм дивовижно щастить, чого не скажеш про їхні скарги з приводу містка у різні інстанції. Вони наче у прірву падають. (Фото № 3).

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

Квартиру, де живе моя сім'я, постійно заливають сусіди зверху (п'ятий раз за останні сім років). Мені вже остогидло робити поточні ремонти, і я звернувся за проханням до начальника ЖЕУ-107 С. І. Попелиша або ж закликати сусідів до порядку, або ж узяти на себе ремонтні клопоти. Проте результатів практично ніяких, потоки тривають. За що ж керівництво житлово-експлуатаційного управління одержує зарплатню?

В. ГОНЧАР,
заслужений працівник
культури УРСР.
м. Київ.

— Точно не встановили, бо застали Сергія Івановича Попелиша на робочому місці не вдалося. Не відгукнувся він і на численні прохання передзвонити в редакцію, передані через працівників ЖЕУ. Кажуть, правда, що двічі на місяць він в управлінні буває: в день авансу і в день зарплати. То, може, саме за це?

Б. КУБИЦЬКИЙ,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

— Як показала перевірка, в усьому винні метеорологи. Вони пообіцяли, що в кінці жовтня над Вінницею нависне антициклон і температура стане різко мінусовою. Виходячи з прогнозу, Л. Г. Байдак небезпідставно розраху-

вав, що мороз приборкає водоканалізаційний фонтан і дещо поспішно порадив Вас і редакцію.

У нашому селищі міського типу Березній з двохсот двадцяти семи вуличних ліхтарів дві третини — не горять. На багатьох вулицях темрява — хоч в око стрель! Турбували ми і начальника Менської дільниці чернігівського підприємства «Міськсквітло» Л. М. Гордієнка, і самого начальника підприємства В. О. Бабуніна, але толку — ніякого. А між тим, існує дозвіл названих організацій із селищною Радою на обслуговування мережі вуличного освітлення, і грошики за це обслуговування електрики беруть справно. У чому ж заковика?

П. ЛЮБЕКА,
вихователь Березнівської
школи-інтернату.

— Можете не повірити, але всьому виною — глибока стурбованість товаришів Гордієнка і Бабуніна демографічною ситуацією. Статистика свідчить, що побачення, які відбуваються в ніч місячну, зоряну, ясну, коли видно, хоч голки збирай, як правило, закінчуються загсом. При ліхтарях зовсім не те — нема лірики. От і подбали товариші, щоб закоханим легше було роздивитися, яка саме надворі ніч.

Минулої весни Зборівська районна шляхова дільниця знесла павільйончик автобусної зупинки біля села Білокриниці. Бо він, сказали нам, мав неестетичний вигляд. Очевидно, керівництво дільниці вважає, що зіщудлені пасажири, змушені в негоду просто неба чекати автобуса, мають набагато естетичніший вигляд? Особливо шкода дітях, які їздять до школи за кілька кілометрів і нині щоранку мусять мерзнути на вітрі і морозі.

В. КУТНИЙ.

Тернопільська область.

— Естетика тут ні при чому. Останнім часом стільки говориться про необхідність загартування організму, що керівництво райшляхдільниці й собі вирішило не залишитися осторонь. Більше того, для наочності воно само вирішило починати робочий день з чекання автобуса на зупинці біля села Білокриниці.

АДРЕСА ТА САМА

Питає незнайомий чоловік в однієї жінки: — Скажіть, будь ласка, де у вас аптека? Жінка здивовано подивилася на чоловіка, знизала плечима: — Там, де й була. Де ж їй бути?

Повідомила **С. НОСКОВА.**

с. Рахни-Лісове
Шаргородського р-ну
Вінницької обл.

КОМУ БЛИЖЧЕ

Було це за старих часів. Жандарм, у якого все обличчя було в бородавках, сказав перукареві: якщо той його поголить і не зачепить жодної бородавки, — похвалить.

— Якщо ж хоч трішки зачепиш! — підвищив голос жандарм, — тоді нарікай на себе!

І багатозначно поляпав по пістолету. Перукар поголив жандарма, не підірвавши жодної бородавки.

— Як ти не побоявся мене голити? — запитав жандарм.

— Моїй бритві ближче до вашої горлянки, аніж вам до пістолета, — спокійно відповів перукар.

Повідомив **А. АНДРІЄНКО.**

с. Микуличі
Бородянського району
Київської області.

РОЗРІЗНИТИ ЛЕГКО

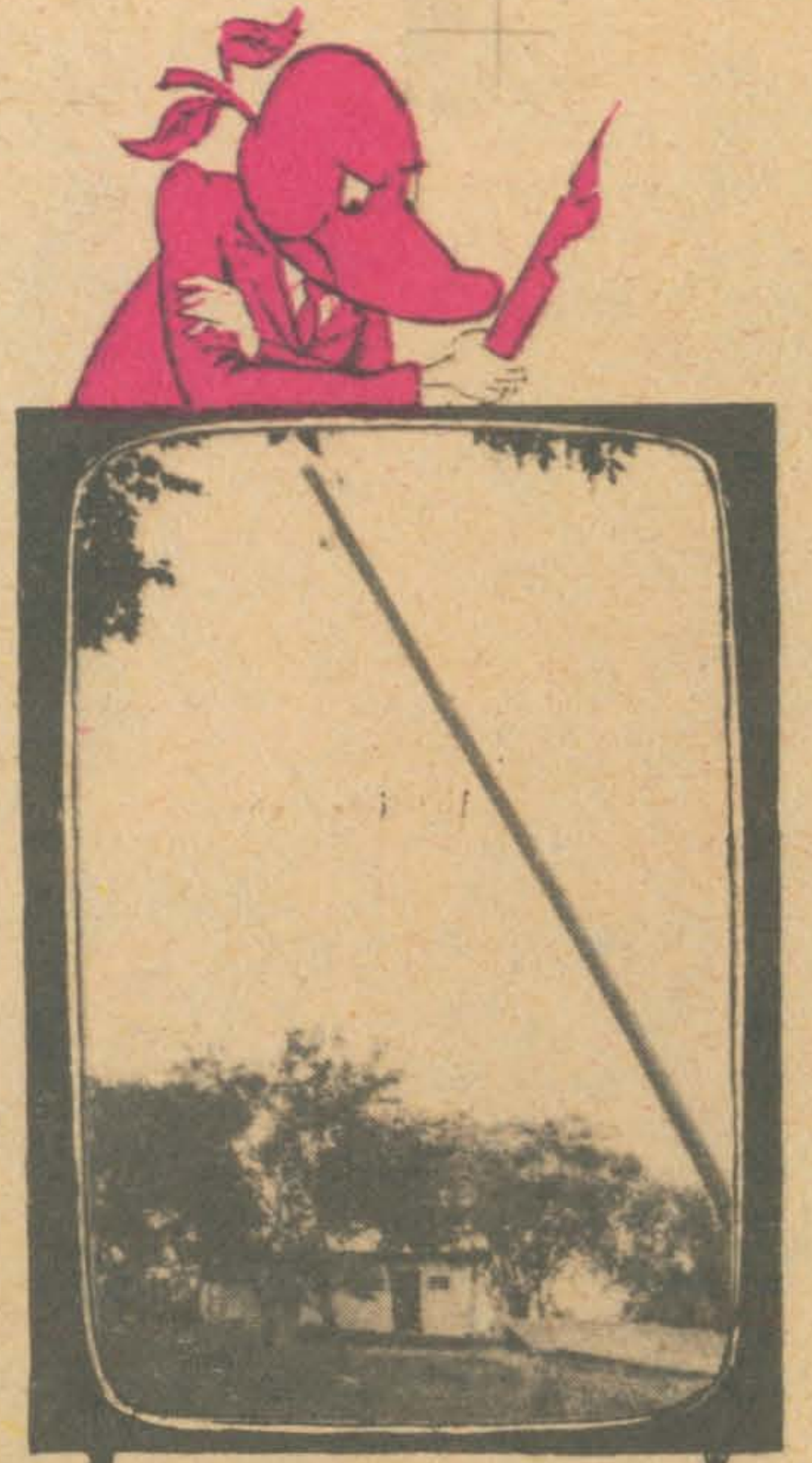
Маленький син, побачивши на підвіконні двох горобців, запитав: — Татусю, яка з цих пташок чоловік, а яка — жінка?

Батько відповів: — А ось послухай, яка з них останньою замовкне, та й жінка.

Повідомив **О. БИКОВЧЕНКО.**

с. Яструбище
Білопільського району
Сумської області.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

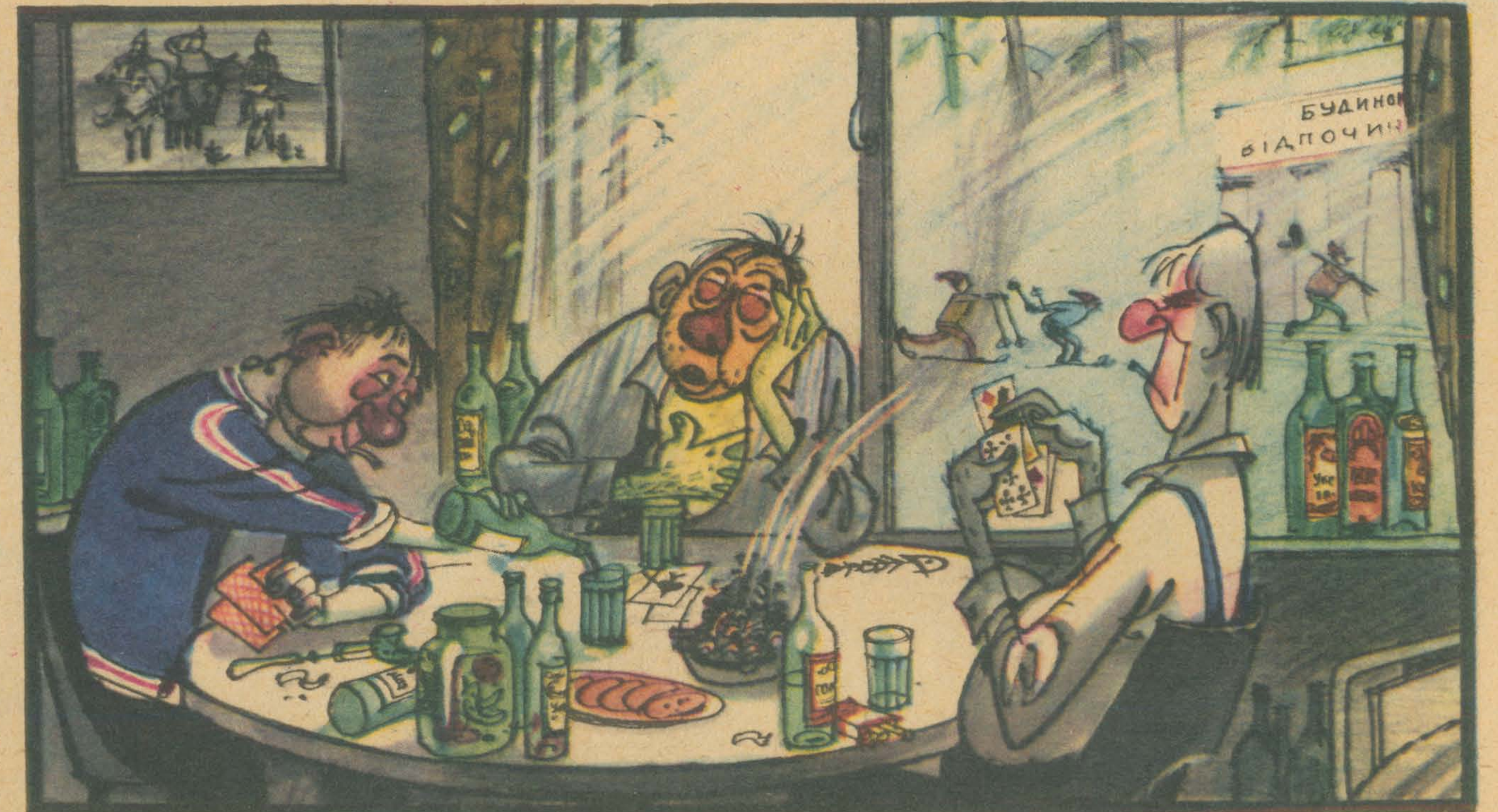

Добрий день, шановні телеглядачі! Сьогодні ми проводимо конкурс кмітливих. Хто з вас відповість на таке запитання: яким ото чудом тримається електростовп, котрий ви бачите на нашому екрані? Що-що? Кажете, на дротях, які прикріплені до сусідніх стовпів? От і не вгадали. Бо й сусідні, і всі інші стовпи електролінії у селі Волока Чернівецької області, звідки ми ведемо передачу, — в такому ж непевному стані.

А тримаються вони, дорогі товариші, на чесному слові працівників Глибцького району електромереж, котрі вже не один рік твердо обіцяють жителям села полатити цю лінію і, нарешті, забезпечити сюди нормальну подачу електроенергії.

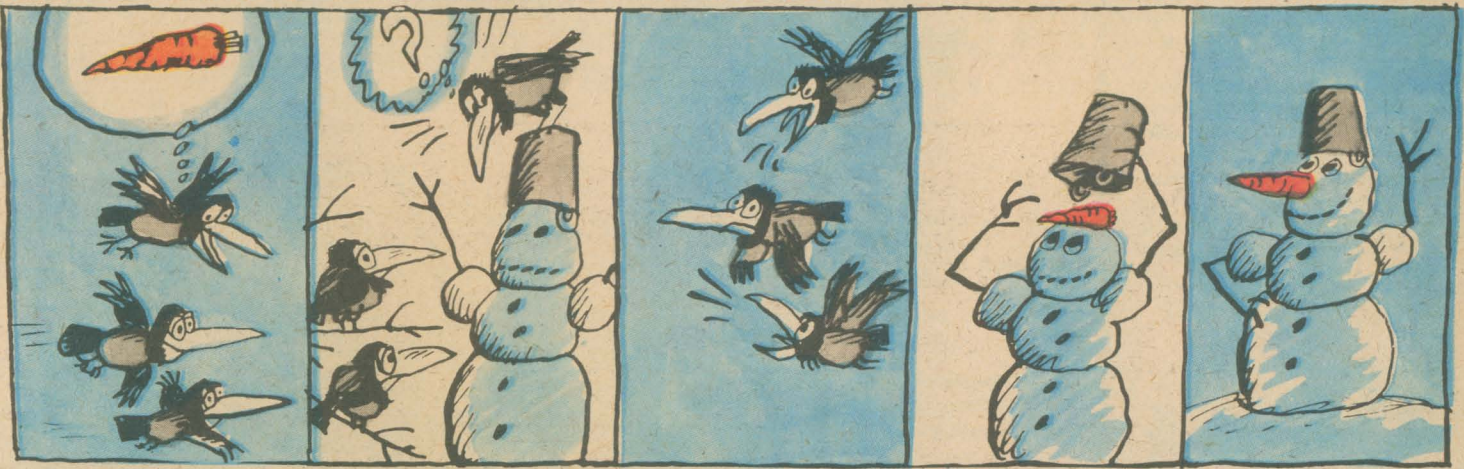
От на цьому і до побачення. До наступного телебачення!

Мал. **В. ЗЕЛІНСЬКОГО**

— Добре, що вже відпустка кінчається, а то я щось поганенько став себе почувати...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ДОЗВОЛИЛА

— Чого це ти, Власику, такий набурмосений? — запитує батько.

— Оля не дала мені погратися з поросятком, — відповідає той.

— Невже?

— Так. Я тільки підійшов до нього, а Оля глянула на мене і каже: «Не тулися до поросятка, бо замурзаєш його».

ЗОШИТ

Приходить Василько до Світлани й бачить — її мати лежить із зав'язаною головою і стогне, а Світланка клопочеться біля неї.

— Що сталося? — схвилювано запитує Василько.

— Це все через тебе, — каже Світланка.

— Через мене? — очі Василька зробилися круглими. — При чому тут я?

— Начебто й не знає, — сердиться Світланка. — А навіщо ти залишив у мене свій зошит з контрольними роботами? Мама думала, що то мій, і почала гортати його.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ХОЧЕ ЗНАТИ...

Глянувши на донечку, здивувалась мати:

— Нащо ж перед дзеркалом очі закривати?

І сказала матері:

Хитрувато Люда:

— Хочу знати: як засну — То якою буду?

Степан ГРИЦЕНКО.

Облиште розмови!
Скоріше облиште.
Нас можуть почути.
Тихіше!..

Тихіше!..

Нехай на хвилину,
лише на хвилину,
хоча б на хвилину
ніхто з вас

не дише.

Я зараз
відкрию вам —
тільки ж дивіться,
нікому-нікому! —
страшну таємницю...

У темному,
темному,
темному лісі,
де хмари у небі —
неначе крижини,
де трави —

залізні,
де квіти —
залізні, —
є темна-претемна
старезна хатина.

Вірш для сміливих.

Якщо ти боягуз — не читай!

А в хаті отій,
у кутку найтемнішій,
куди не дістане
ранкове проміння,
де навіть
бояться селитися

є скриня чавунна, миші,
уся в павутинні.

Під нею
в підлозі
є дірка велика,
така превелика,
що страшно й сказати!..
А в дірці...

А в дірці...
В тій дірці —
ой, лихо! —

така темнота —
навіть дна не видать...

А в тій темноті,
наче жаба,
холодній,
у тій темноті
на чорному дні
лежить таємниця,
страшна таємниця...

Та що це таке —
невідомо мені,
бо дірки —

немає,
та й хати

немає,
і лісу —

немає:
я вигадав все!
А хто з вас

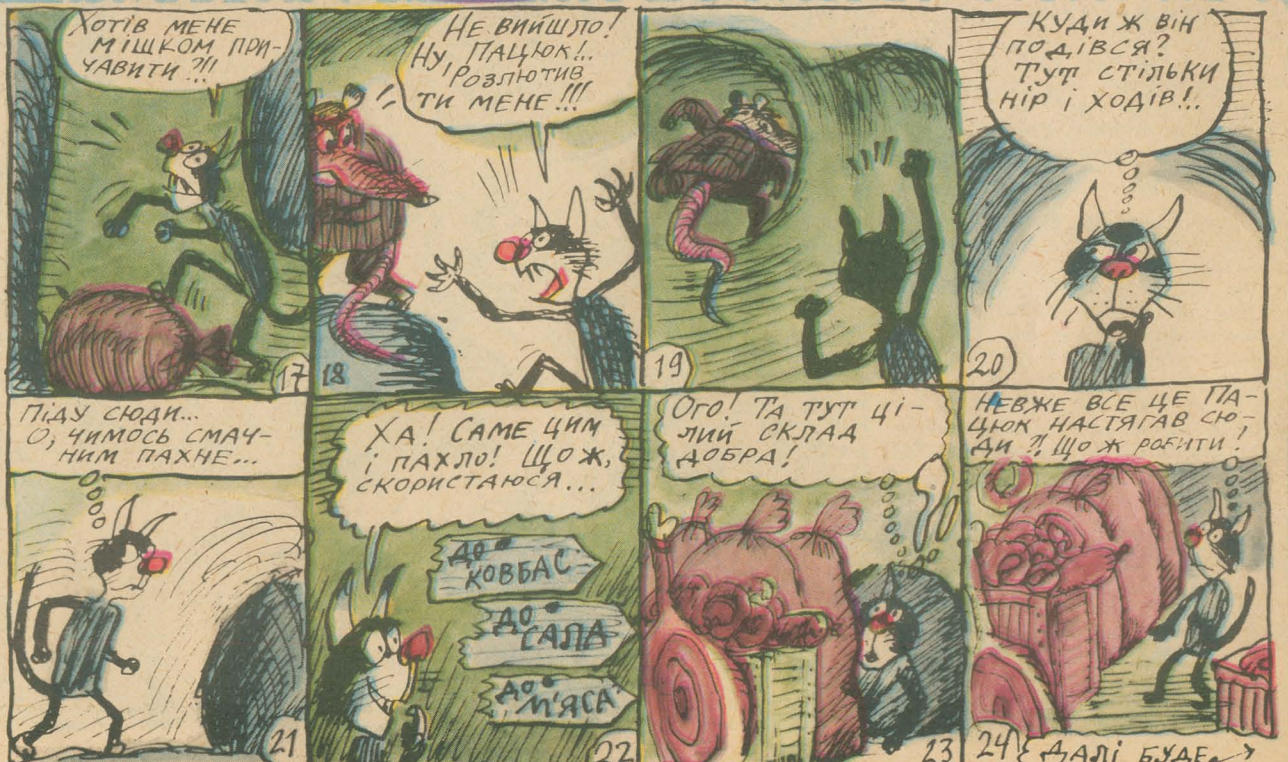
не вірить —
нехай перевірить,
хай вигада сам
щось таке...

От і все!

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

У лабіринтах печери

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Нотатки
про
чимі п'яні

МИСТЕЦТВО БРЕХАТИ

У Гасконі, історичній області Франції, є невеличке, але досить відоме село Монкрабо. Відоме ж воно тим, що тут з 1748 року існує так звана «Академія брехні». Девіз «академіків»: «Брехати так, щоб балки гнулися».

Щороку в першу неділю серпня там проходить черговий конкурс найвинахідливіших брехунів із різних країн. Перед початком конкурсу вони присягають: «Говорити лише брехню, чисту брехню, нічого крім брехні!» Наприклад, що у Монкрабо козли — справжні аристократи, і що один особливо інтелігентний цап зробив те, чого не удавалося зробити вченим

зоологам і мікробіологам, — винайшов штучне запліднення...

Нам не відомо, чи брали коли участь у тому конкурсі працівники посольства Сполучених Штатів у Лондоні. А, між іншим, його представник міг би сміливо розраховувати на перше місце. От якось те посольство розповсюдило брошуру «Політика США у Центральній Америці». І у тій брошурі чорним по білому надруковано, що в Нікарагуа сандіністи змогли скинути диктатуру Сомоси лише завдяки військовій допомозі Сполучених Штатів і що США робили це «за правом найстарішої демократії західної півкулі».

Оце брехня так брехня! Від такої брехні балки не те що погнутися, а й тріснути можуть!

А втім, нема нічого дивного: перебрехати деяких сучасних американських політичних діячів нікому не удавалося. Так що «академіки» з Монкрабо у змаганні з ними можуть облизня спіймати.

ВРАХОВУЮЧИ ПОТРЕБИ

Щоб привабити клієнтів, керівництво банку «Коламбія траст» у американському штаті Пенсільванія вдалося до нового, хоч і не такого вже й неочікуваного, як на тамтешні звичай, способу: віце-президент банку Чарльз Бішоп заявив, що найактивнішим клієнтам будуть безплатно давати гвинтівку й пістолет. Для того, наприклад, щоб дістати у презент автоматичну гвинтівку, треба покласти у банк 1310 доларів строком на 5 років.

Що ж, керівники банку, як і належить людям діловим, підійшли до справи з цілком тверезим розрахунком — прикинули, що на таку приманку клієне не один. Можна сподіватися, що активних клієнтів банку побільшає, бо у сьогоденній Америці зброя стає начебто предметом першої необхідності. Скидається на те, що її не завадить завжди напихати мати,

коли — пістолет, а коли — й гвинтівку. Бо от, скажімо, когось не дуже цікавить, скільки там у вас на банківському рахунку лежить, але при зустрічі з вами на вулиці чи деінде його дуже зацікавить, скільки у вас у даний час лежить у кишені, і, як це частенько буває в нинішній Америці, він запрagne негайно ж з'ясувати це. Отут вам може згодитися пістолет, бо, що не кажіть, а тягати із собою для такого випадку гвинтівку — не зовсім зручно. А от якщо той «хтось» зацікавиться ще й вашою квартирою, то тут гвинтівка може гарно прислужитися. Тим паче — якщо вона ще й автоматична.

ЖЕРТВА ВЛАСНОЇ ЗАБУДЬКУВАТОСТІ?

Саме такою жертвою, здавалося б, став південноафриканський телевізійний коментатор В. Саломонс. Після автомобільної аварії він потрапив у йоганнесбургську лікарню Клерксдурп. А тут одразу ж усе пішло заведеним порядком: перш ніж доручити потерпілого лікарю, черговий адміністратор поцікавився його так званою пізнавальною карткою про расову приналежність, щоб вирішити, у який корпус слід покласти пацієнта — у корпус номер один для білих, у корпус номер два для «кольорових», чи у корпус номер три для чорних.

Відомий усім телеглядачам коментатор був білим, але, на жаль, картки

тієї при ньому не було — забув чоловік. Зате у нього, на превеликий жаль, була смуглява шкіра. Отож, боячись погрішити проти закону та дістати прочуханку од властей, лікарняна адміністрація заповзлася усе уточнювати. Поки наводилися довідки, нещасний лежав у коридорі лікарні, де й помер, не дочекавшись лікаря.

Що ж, на перший погляд може здатися, що фатальну роль тут зіграла забудькуватість. Але не треба й дуже приглядатися, щоб побачити, що В. Саломонс став ще однією жертвою безглуздої, антилюдяної політики апартеїду.

ЩО Ж ВОНИ ЧУЛИ?..

У ФРН вийшла друком книжка, в якій проаналізовано 1600 учнівських творів, об'єднаних однією темою. Учнім було дано завдання, яке звучало так: «Хто був Карл Маркс? Опишіть у своєму творі, що ви чули про життя, значення і епоху Карла Маркса...»

І ось що в цих творах можна вичитати.

Шістнадцятирічний гімназист Торстен пише про Маркса: «Він учився в якомусь університеті в Москві чи десь на її околицях. Там слухав він лекції Гегеля». (До речі, не говорячи вже про інше, скажемо, що відомий німецький філософ Гегель помер у 1831 році, коли Марксові було лише 13 років).

А от ще одна сенсація: «Маркс був улюбленим студентом професора Леніна».

Виявляється, марксизм має також пряме і досить своєрідне відношення до космогонії: «Там, у Англії, Маркс написав разом із Енгельсом «Комуністичний маніфест», у якому, між іншим, висунуто тезис, що Земля виникла разом з іншими планетами внаслідок первинного вибуху», — пише 17-річна Мартина.

А чи відомо вам, хто писав твори Маркса? Вісімнадцятилітній гімназист Метхільд знає це досить точно: «Головний твір Маркса був «Капітал». Після того Радянський Союз створив ще 43 томи».

І на закуску: «Власне кажучи, Маркс був одержимим у грошових справах. Він хотів досягти найбільших прибутків і ввергнути своїх співвітчизників у злидні», — пише 17-річна Анетта.

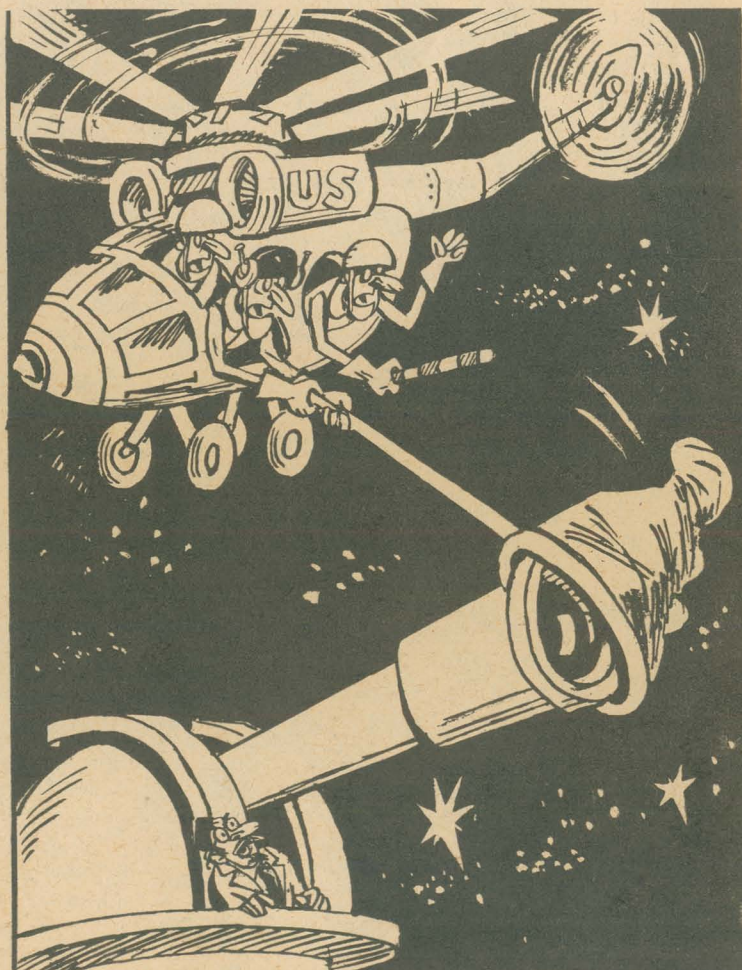
Можна було б із усього цього посміятися, але тут — не до сміху: будучи затонкими в кишці, щоб спростувати Маркса, дехто на Заході хотів би принаймні замовчати його. Якщо ж крізь ту мовчанку до когось щось і пробивається таке, що й на вуха не натягнеш, то й це на руку: із затуманеними головами легше справлятися. Ну, а якщо зважити на те, що Маркс «хотів ввергнути своїх співвітчизників у злидні», то можна сподіватися, що той співвітчизник буде дивитися на такого Маркса, як на свого заклятого ворога; можна навіть сподіватися, що такий співвітчизник долучиться до загону тих, що ладнаються у «хрестовий похід» проти комунізму.

Такі от плоди їхньої «науки»!

«Реакційні кола США прагнуть до мілітаризації космосу».

(3 газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Спостерігати заборонено! Там військова зона!

— Товариш із семи літер, заходьте!

Друже Перче!

Мені подобається те, що ти на своїх сторінках ніколи й нікому нічого не обіцяєш. А разом з тим, мало не в кожному твоєму номері з'являються повідомлення про те, що «Перче» комусь допоміг. Отож і я тебе прошу: не обіцяй мені нічого, але, якщо можеш,— допоможі!

Словом, по порядку. Навесні 1982 року прийняв я Врадівський цегельний завод. Прийняв у вельми печальному стані: головна годувальниця — тунельна піч — завалилася, обпалювальні вагони спалені і привалені у печі, інше обладнання теж непридатне, фонд зарплати вичерпаний, боргу півмільйона... Проте голова облміжколгоспбуду В. Р. Федунів разом з секретарем райкому В. І. Тарасенком умовили мене: приймай, допоможемо!

Прийняв. Потихеньку відбудували піч, почали давати продукцію. Та от біда: немає котельної! Як почали її будувати у 1972 році, так ото й досі ні тпру, ні ну... Але тов. Федунів і тов. Тарасенко мені — в один голос: витримайте, перебийтесь як-небудь одну зиму, а там — допоможемо!

Витримали одну, другу, — а тепер, Перче, вже витримка зраджує: знову зима, цегла-сирець замерзає, люди мерзнуть, простуджуються, а т. Федунів із т. Тарасенком уже нічого мені й не обіцяють: обоє благополучно попрощалися зі своїми посадами. Тож одна надія на тебе, Перче!

І. ЯВОРСЬКИЙ,
директор заводу.

Миколаївська область.

Побутує такий жарт: казкове будівництво — це коли об'єкт споруджують тисячу й одну ніч. Не знаємо, хто і з якого приводу так пожартував. Тільки стосовно будівництва клубу в нашому селі це — вельми скромний строк. Наш клуб

споруджується набагато довше. Річ у тім, що голови колгоспу в нас міняються з казковою швидкістю. І кожен починає головування з обіцянки побудувати клуб. Обіцяє й нинішній голова О. І. Ковальчук. Але і його слова летять за вітром...

МОЛОДЬ с. Болярки
Житомирського району
Житомирської області.

Якщо до тебе дійде чутка про те, що всі биті й шиті валинки в магазинах села Миролівки скупили керівні товариші з центральної районної лікарні та райспоживспілки, — не вір. Всі валинки закупили ми — працівники Миролівського фельдшерсько-акушерського пункту і трьох магазинів нашого села. Навіть голові місцевого колгоспу імені Чапаєва В. М. Мілеті й голові сільради Н. П. Діхтяренку жодної пари не дісталось. Та, власне кажучи, навіщо усім вищеназваним товаришам валинки? В їхніх кабінетах узимку вода не замерзає, і самі вони в руки не хукають. Замерзаємо, в руки хукаємо, танцюємо на своїх робочих місцях ми. По дві пари валинок (биті, а на них — шиті) взуваємо ми. І так упродовж багатьох років, оскільки ні фельдшерсько-акушерський пункт, ні магазини не опалюються. Отож, Перче, й вирішуй, кого і за що критикувати — чи нас за скуплені валинки, чи тих, з чийої «ласки» ми хапаємо дрижаки.

ПРАЦІВНИКИ
фельдшерсько-акушерського пункту
та магазинів №№ 4, 6, 7 с. Миролівки
Нововоронцовського району
Херсонської області.

РІЗНІ ВИМІРИ

Причвалав із поля Яків,
Зігнутий навпіл:
«Натомився я, друзяки,
Як у плузі віл.

Ломить руки, зводить ноги
І шпигає в бік.
День такий безбожно довгий,
Наче цілий рік».

«А зробив — мов кіт наплакав», —
Хтось його шпиня.
«Що там зробиш, — кажда Яків. —
Скільки ж того дня?»

Володимир СТРЕКАЛЪ.

МІНІАТЮРИ З НАТУРИ

Він випивав графин води,
поки трибуну підминав собою...
Що воду випивав — то півбіди.
Біда, що розбавляв слова водою!

В найвищу стадію пияцтва переріс,
а скрізь божився, що покинув пити.
Та видавав його червоний ніс,
що починав, як баклажан, синіти.

Зелений огірок в огудині сховався так,
що ввірив з нього — неабиякий жовтяк!

Анатолій СЕМЕНЮТА.
село Велика Чернеччина
на Сумщині.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«З десяти корів, які працюють на нашій фермі, половина достроково справилась з наміченим».

«Згідно з вимогами агротехніки, роботу виконали Іван Андреев, Іван Артеменко, Олександр Чамен та інші. Попередниками були горох, просо, кукурудза на силос, озима пшениця».

(3 листів до редакції).

Надіслали О. ГОЛУБЕВА
та Л. ГОЛОЦВАН.

«А ще дороге радіо заспівай нашому Петрові Миколайовичу його любиму пісню «земля в лімінаторі, земля в лімінаторі».

(3 листа до редакції
районного радіомовлення).

«А які смітники, шановні товариші, ми порозводили на подвір'ї! Та там скоро гадюки бігати будуть!»
(3 протоколу виступу на зборах).

Надіслали С. БОНДАРЕНКО
та В. ТЕРЕНЬКО.

«Зараз не робе 2 трактора: одного визвали у военкомат, а другий — по болезні».

(3 протоколу).

Надіслав Д. ЄФРЕМОВ.

«Замовлення на пояси не приймаємо, захворіла поясниця».

(3 об'яви).

Надіслав А. СУПРУН.

«Оголошення.

Увага! Всім жителям села з'явитися з собаками — котами на вигін у неділю на 15 годин. Будуть давати уколи протів сказу всім з'явившимся».

Надіслав В. ВСЯКИЙ.

«Прошу виписати 5 тисяч цегли на обкладку хати, тому що на нашій вулиці ще тільки я не обкладена...»
(із заяви).

Надіслав В. СЛИВИНСЬКИЙ.

«Працівниця колгоспу ім. Держинського Ситенко Л. Г. йшла на роботу, побачила лисицю, що наближалася до неї, потім вона накинулася на неї і покусала».

(Із статті

«Про профілактику сказу»,
надрукованої в райгазеті).

Надіслав І. ГОРОБЕЦЬ.

«Громадяни!

З метою запобігання нещасних випадків виходьте із собаками на прогулянку в намордниках.

Домоуправління».

Надіслав М. ГЛУМЕНКО.

ТРУДЯГА

«Я зранку тут уже сиджу,
А ви ще дивитеся сни!
Та я на знос, — кричав, — служу!»
Зносилися ж лише штани...

Т. ГЛУХОМАН.

ВИМОГЛИВИЙ КЕРІВНИК

Проводить наради з питань дисципліни,
Підлеглих скубе за найменші провини.
Вимогливий він керівник, як і треба,
До всіх... окрім брата, і свата, і себе.

Альберт МАНДРАК.

♦ «День закритих дверей» — так називалася замітка, опублікована у № 14 журналу за 1984 рік. Писалося в ній про те, як Лозівське (Харківщина) профтехучилище придбало 50 замків виробництва харківського заводу «Металлоштамп», і всі вони виявилися з браком.

Після виступу Перця директор заводу «Металлоштамп» В. Н. Галаган повідомив, що замки згаданого зразка з виробництва знято. Нині завод перейшов на виготовлення замків досконалішої конструкції.

♦ У тому ж номері у розділі «Виставка ширнотреба» було вміщено замітку «Наш атракціон», в якій йшлося про те, що Цуманський (Волинська область) деревообробний комбінат випускає стільці, які одразу ж розпадаються.

Дирекція Цуманського ДОКу повідомила редакції, що такі факти мали місце, оскільки для кріплення стільців використовувалися короткі шурупи. Тепер для цього застосовуються довші шурупи, і претензій на якість стільців від покупців більше не надходить.

♦ Про те, що електропровід по провулку

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Огарьова у місті Первомайську (Миколаївщина) так провисав, що часто навіть від найменшого вітерця траплялось замикання, і зникало світло у мешканців, писалося у замітці «А треба!» (Перець № 17 за минулий рік).

Заступник начальника Первомайського району електричних мереж А. І. Посканний повідомив редакції, що реконструкцію електролінії по провулку Огарьова закінчено. Стару лінію демонтовано і збудовано нову. Нарікань на електропостачання від мешканців провулка тепер немає.

♦ У радгоспі імені Мічуріна (Київщина) деякі механізатори їздять додому тракторами. І поки вони обідають, трактори стоять, а двигуни працюють. Лист про це надійшов до редакції.

На прохання Перця Броварський комітет народного контролю перевіряв цей лист, а голова комітету І. Ф. Дворник повідомив, що факти підтвердились. При перевірці також виявлено, що за два квартали перевитрачено понад 5 тонн пального. Гроші за використання тракторів у осо-

бистих цілях та вартість перевитраченого пального повністю стягнуто з винних.

♦ Від мешканців села Урич (Львівщина) до Перця надійшов лист про те, що до них перестав ходити автобус. Не працює у селі телефон, мовчить і радіо.

Голова виконкому Сколівської райради С. С. Журба повідомив редакції, що після злив автодорогу на дільниці Підгірці — Урич було розмито, і автобусне сполучення тимчасово припинилось. Повинно також було пошкоджено телефонну та радіолінії. Тепер дорогу відремонтовано і автобусне сполучення відновлено. Нормально працюють у селі також радіо- і телефонний зв'язок.

♦ Жителі села Перещепине (Дніпропетровщина) поскаржилися редакції на те, що у них погано працює водопровід і біля колонок за водою завжди черги.

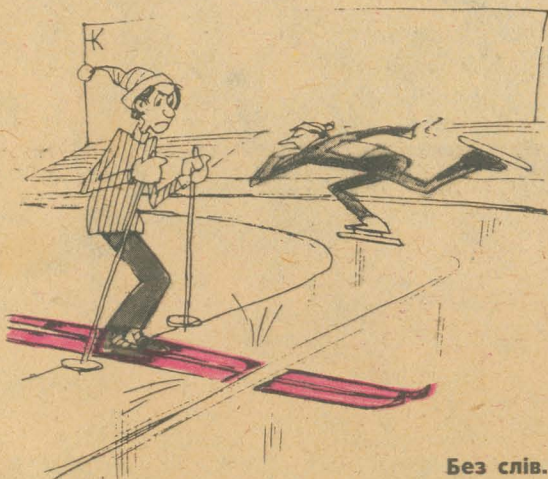
Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Новомосковської райради А. А. Носенко повідомив, що таке становище створилося, бо вийшов з ладу глибинний насос. Тепер встановлено новий насос, відремонтовано усі водорозбірні колонки, і селище стабільно забезпечується водою.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

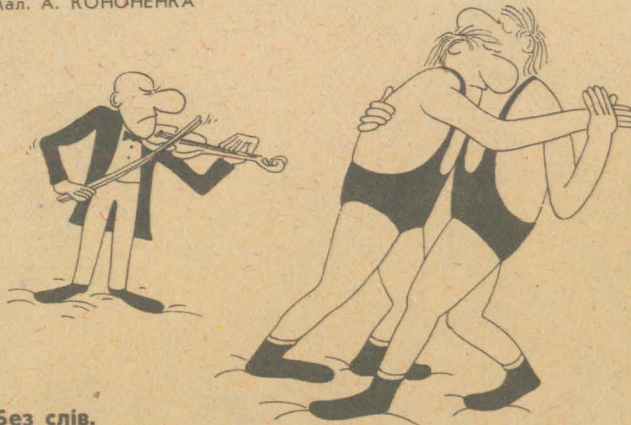
Біда навчить...

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Шмотки є!..

Отсканировал reduktorер
для rutracker.org

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 3 (1189)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 29.12.84. Підписано до друку 17.01.85. БФ 10850. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2275500 прим.
Зам. 07808.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

«Демократична Нікарагуа постійно піддається грубому воєнному тиску і провокаціям з боку Сполучених Штатів Америки».
(3 газет).

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Добре випробувана система
«Дипломатії» дядька Сема.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org